

บทความวิจัย

เรื่อง การวิเคราะห์ร่วมเรื่องต้นญี่ปุ่น

เรื่อง รอยสักรูปหมา

โดย

นางสาว นันทพร นาควิจิตร

รหัสนักศึกษา ๐๕๕๒๐๖๓๓

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีรวัฒน์ อินทรพร

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา ๔๕๐ ๔๖๐ การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา ๒๕๕๕

รายวิชา ๔๕๐ ๔๖๐ การศึกษาเอกเทศ

ชื่อเรื่อง	การวิเคราะห์รวมเรื่องสั้นญี่ปุ่นเรื่อง รอยสักรูปหมา	
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวนันทพร นาควิจิตร	รหัสนักศึกษา ๐๕๕๒๐๖๓๓
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีรวัฒน์ อินทรพร	
ปีการศึกษา	๒๕๕๕	
คำสำคัญ	องค์ประกอบของวรรณกรรม กลวิธีการประพันธ์ คุณค่าของวรรณกรรม	

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นการศึกษาการวิเคราะห์รวมเรื่องสั้นญี่ปุ่นเรื่อง รอยสักรูปหมา ที่เขียนโดย Otsu Ichi แปลโดย พรพิรุณ กิจสมเจตน์ มีเรื่องสั้นทั้งหมด 4 เรื่อง คือ ดวงตาแห่งศิลา,ฮาจิเมะ,Blue และรอยสักรูปหมา โดยศึกษาด้านวิเคราะห์องค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์ของรวมเรื่องสั้น“รอยสักรูปหมา” ที่ปรากฏและศึกษาคุณค่าของรวมเรื่องสั้น “รอยสักรูปหมา” ทางด้านวรรณศิลป์และทางด้านสังคมของญี่ปุ่นจากการศึกษาพบว่า นิยามศัพท์เฉพาะในนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่ องค์ประกอบของวรรณกรรม คือ ส่วนประกอบของวรรณกรรมที่ทำให้วรรณกรรมมีความสมบูรณ์ ประกอบด้วย โครงเรื่อง สารัตถะของเรื่อง ตัวละคร ฉาก กลวิธีการแต่ง กลวิธีการประพันธ์ หรือกลวิธีในการแต่งเรื่อง คือ วิธีการของผู้เขียนในการนำเสนอ ซึ่งจะมีส่วนช่วยให้เนื้อหามีสีสัน ชวนติดตามตั้งแต่ต้นจนจบ นวนิยายหรือเรื่องสั้นที่มีโครงเรื่องเดียวกันแต่มีผู้เขียนต่างกัน ย่อมทำให้ผู้อ่านเห็นฝีมือในการแต่งของผู้เขียนแต่ละคนได้ กลวิธีในการแต่งจะกล่าวถึง วิธีการดำเนินเรื่อง เริ่มตั้งแต่การเปิดเรื่อง ลำดับเรื่อง การปิดเรื่อง จนกระทั่งกลวิธีการเล่าเรื่อง

คุณค่าของวรรณกรรม คือ ประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านวรรณกรรม ซึ่งวรรณกรรมแต่ละเรื่องจะมีคุณค่าแตกต่างกันไป เช่น คุณค่าในด้านเนื้อหา คุณค่าในด้านวรรณศิลป์ คุณค่าในด้านสังคม คุณค่าในด้านศิลปะ เป็นต้น

บทนำ

ปัจจุบันนี้เป็นยุคสมัยที่เรียกว่า “การสื่อสารไร้พรมแดน” มนุษย์สนใจใฝ่หาความรู้ด้วยสื่อต่างๆ อย่างไม่หยุดยั้ง หนังสือเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารที่สำคัญและมีคุณค่า ทั้งยังสะดวกต่อการถ่ายทอดมากที่สุดวิธีหนึ่ง การอ่านหนังสือจึงเป็นการแสวงหาความรู้ที่ลงทุนน้อยกว่าการแสวงหาความรู้ด้วยวิธีอื่นๆ หนังสือที่คนทั่วไปชอบอ่านมาก ได้แก่ วรรณกรรม โดยเฉพาะประเภทนวนิยาย สรุปได้ว่า นอกจากจะอ่านเพื่อความบันเทิงแล้ว ในขณะที่เดียวกันผู้อ่านยังได้รับสาระความรู้ซึ่งผู้เขียนสอดแทรกไว้ในเนื้อหาของนวนิยายแต่ละเรื่องด้วย (เจือ สตะเวทิน ๒๕๕๐ : ๕๔) นวนิยายที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบันนี้ จำแนกได้หลายประเภทตามลักษณะการเขียนและเนื้อหาที่ปรากฏ นวนิยายที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างมากประเภทหนึ่ง คือ นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติ โดยสรุปว่า นักเขียนทุกชาติทุกภาษานิยมที่จะใช้เรื่องเหนือธรรมชาติ หรือเรื่องเร้นลับ ตลอดจนเรื่องราวทางไสยศาสตร์และเวทมนต์คาถาเข้ามาเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องของนวนิยาย เพราะทำให้สามารถสร้างเนื้อเรื่องได้ตื่นเต้น เร้าใจและชวนติดตามมากยิ่งขึ้น นักเขียนจำนวนมากหันมาให้ความสนใจผลิตงานประเภทนี้ออกสู่ตลาดหนังสือเพื่อสนองความต้องการของผู้อ่านมากยิ่งขึ้น นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาตินี้ นอกจากเนื้อเรื่องจะให้ความสนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ ชวนติดตามแล้ว ผู้เขียนแต่ละคนยังได้พยายามสะท้อนคติความเชื่อต่างๆ ทั้งที่เป็นความเชื่อดั้งเดิมซึ่งเล่าขานต่อกันมาแต่โบราณอันยากต่อการพิสูจน์หาความจริง แล้วนำมาผสมผสานกับจินตนาการของผู้เขียน ถ่ายทอดออกมาเป็นเรื่องราวให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก คล้อยตามและประทับใจในเรื่องราวนั้นๆ จนยากที่จะแยกแยะได้ว่าเหตุการณ์ใดเป็นเรื่องเล่าขานหรือเหตุการณ์ใดเป็นจินตนาการของผู้เขียน ซึ่งจะเห็นได้จากการใช้โลกที่ไม่มีอยู่จริงหรือไม่มีจริง มีการฉากในงานเขียนหรือการใช้ตัวละครที่เหลือเชื่อและไม่จริง หรือที่เรียกกันว่า “จินตนิมิต” นักเขียนบางรายแม้จะห่างหายไปนานก็มีแฟนนักอ่านรอคอยอยู่ตลอด โดยเฉพาะแฟนนิยายแปลญี่ปุ่นในประเทศไทย เมื่อถูกยกเลิกตอบรับ เรียกร้อง และพูดถึงกันอย่างต่อเนื่อง และค่อยๆ ขยายเป็นวงกว้าง หนึ่งในนั้นคือ โอตสึ อิจิ (Blisspublishing : ๒๕๕๓)

โอตสึ อิจิ เป็นนักเขียนดาวรุ่งแห่งยุค ด้วยข้อเด่นอันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวคือ การมีความคิดที่แหวกแนวและลีลาการเล่าแบบฉับไวผสมอารมณ์ลึกลับเข้ากับแฟนตาซีหรือโรแมนติค ได้อย่างน่าสนใจเสน่ห์ของนักเขียนผู้นี้ นอกจากพรสวรรค์ในการถ่ายทอดแล้ว โอตสึ ยังมีมุมมองฉีกแนวแบบที่ไม่มีใครคาดถึงและยากที่จะเลียนแบบ ทำให้เขาสร้างสรรค์โครงเรื่องได้อย่างน่ามหัศจรรย์ โดยหยิบยกความธรรมดาสามัญมาเล่าให้เกิดเป็นเอกลักษณ์พิเศษ คือ การนำสองอารมณ์ที่ต่างกันมาผสมผสานกันได้อย่างลงตัว ไม่ว่าจะป็นอารมณ์ขันในบรรยากาศระทึกขวัญหรือความเศร้าปนความสยอง เสน่ห์และสไตล์การเขียนของ

โอดสึ นอกจากจะเป็นที่ติดอกติดใจวัยรุ่นแล้ว ยังดึงดูดกลุ่มผู้อ่านทุกเพศทุกวัย และยังได้รับการชื่นชมว่าเขียนปัจฉิมลิขิตได้สนุกสนานอีกด้วย ปี ๑๙๙๖ โอดสึได้รับรางวัลวรรณกรรมดีเด่นครั้งที่ ๖ ของ Jump จากเรื่อง Natsu To Hanabi To Watashi No Shitai (ฤดูร้อน ดอกไม้ไฟ และร่างไร้วิญญาณของฉัน) ซึ่งขณะนั้นเขาอายุเพียง ๑๗ ปี กับผลงานนวนิยายเรื่องแรก ต่อมา เขาได้เขียนผลงานให้กับบริษัทชื่อดังหลายบริษัท ไม่ว่าจะเป็นบริษัท คาโดกาวา ชูเอชะ และเก็น โดชะ เป็นต้น สไตส์การเขียนของเขา นอกจากจะเป็นแนวลึกลับสยองขวัญ เช่นเรื่อง Goth ซึ่งได้รับรางวัลนวนิยายแนวลึกลับยอดเยี่ยมเมื่อปี ๒๐๐๓ นี้แล้ว ยังมีแนวแฟนตาซีที่เปี่ยมไปด้วยจินตนาการเหนือจริงและแฝงความเศร้าอย่างสุดซึ้ง จนได้รับฉายาว่าเป็น ‘ผู้เชี่ยวชาญด้านความเศร้า’ แต่ผลงานของเขาไม่ได้ถ่ายทอดอารมณ์นั้นเพียงด้านเดียว เช่น เรื่องสั้นที่เขาเขียนให้กับ คัลท์หนังสือ Sneaker ของบริษัทคาโดกาวา ซึ่งมุ่งกลุ่มผู้อ่านเป็นวัยรุ่นเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ Calling You (โทรศัพท์สลับมิติ) Kizu Kids (บาดแผล) Hana Uta (บทเพลงดอกไม้) Shiawase Wa Koneko No Katachi (เพื่อนร่วมบ้านที่มองไม่เห็น) และ Shissou Holiday (ฉันทายไปในวันหยุด) ซึ่งสองเรื่องสุดท้ายได้นำมารวมเล่มในหนังสือชื่อว่า Shissou Holiday นอกจากนี้ ผลงานของเขายังนำไปสร้างเป็นสื่อบันเทิงรูปแบบอื่นได้แก่ ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ และหนังสือการ์ตูน รวมถึงเรื่อง Calling You นี้ ได้มีการนำมาทำเป็นซีดีละครวางจำหน่ายแล้วในญี่ปุ่น รวมถึงเรื่องสั้นญี่ปุ่น ชุด รอยสักรูปหมา เป็นผลงานของโอดสึ อิจิ เป็นเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งที่มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมจากนักอ่านในประเทศญี่ปุ่นและนักอ่านในประเทศไทยเช่นกัน สำหรับประเทศไทย รวมถึงเรื่องสั้นญี่ปุ่น ชุด รอยสักรูปหมา ได้แปลและพิมพ์เผยแพร่ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ สาเหตุที่รวมเรื่องสั้นญี่ปุ่นเรื่องนี้ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน อาจเป็นเพราะว่ามีเนื้อหาที่ลึกลับ และชวนติดตาม มีโครงเรื่องที่กระชับ หักมุม และผู้แต่งมีแนวคิดสดใหม่ น่าสนใจ แฟนหนังสือ ส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น จึงไม่น่าแปลกใจว่า ตัวละครและเนื้อหาในผลงานของเขาจะเน้นเรื่องราวชีวิตเด็กหนุ่มสาวยุคปัจจุบัน ดังที่ พรพิรุณ กิจสมเจตน์ ผู้แปลวรรณกรรมเรื่องนี้ ได้กล่าวไว้ว่า

กลับมาคราวนี้เขาพาเราไปพบกับเรื่องราวมหัศจรรย์ค่ะ เป็นเรื่องสั้น

ขนาดกลางสี่เรื่อง ซึ่งทั้งต้นตื้นชวนให้จินตนาการ แฝงบรรยากาศเศร้าสร้อย

ทว่าอบอุ่น เล่นเอาผู้แปลเองต้องถอนหายใจเอือกเพราะความประทับใจที่เอ่อ

ขึ้นมาโดยไม่รู้ตัวหลังจากอ่านจบ

จากการศึกษาเบื้องต้นผู้ศึกษาพบว่า รวมเรื่องสั้นเรื่องนี้ มีเนื้อหาที่ลึกซึ้งและสะท้อนอารมณ์ เป็นการสะท้อนถึงความผูกพันระหว่างครอบครัวและคนรอบข้าง โดยผู้แต่งสามารถโยงเรื่องเหนือจริงเข้ามาสะท้อนเรื่องราวที่พบเห็นได้ทั่วไป โดยมีฉากร่วมสมัยที่แฝงด้วยบรรยากาศเหนือจริงน่าพิศวง อีกทั้งยังใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและมีความกระชับ อันเป็นเสน่ห์ประจำตัวของ โอตตี้ อิจิ ทำให้ผู้ศึกษาสนใจที่จะศึกษาหนังสือเล่มนี้ โดยจะศึกษาเรื่องการวิเคราะห์รวมเรื่องสั้นชุดรอยสักรูปหมาและศึกษาคุณค่าของรวมเรื่องสั้น“รอยสักรูปหมา” ทางด้านวรรณศิลป์และทางด้านสังคมของญี่ปุ่น ผู้วิจัยจึงยกตัวอย่างงานวิจัยที่การวิเคราะห์วรรณกรรมมาศึกษาจำนวน ๒ เรื่องดังต่อไปนี้

๑. กฤษณา วรกิจย์ (๒๕๔๒) เขียนปริญญาธิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์ความเชื่อที่ปรากฏในนวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๓๑-๒๕๓๖ ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบันนี้จำแนกได้หลายประเภทตามลักษณะการเขียนและเนื้อหาที่ปรากฏ นวนิยายที่ได้รับ ความนิยมจากผู้อ่านอย่างมากประเภทหนึ่ง คือ นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติ ซึ่งเอกสารประกอบ การสอนวิชาภาษาไทย ๔ : วรรณคดีไทยของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กล่าวถึงข้อสังเกตเกี่ยวกับ โครงเรื่องของนวนิยายโดยสรุปว่า “นักเขียนทุกชาติทุกภาษานิยมที่จะใช้เรื่องเหนือธรรมชาติ หรือเรื่องเร้นลับ ตลอดจนเรื่องราวทางไสยศาสตร์และเวทมนต์คาถาเข้ามาเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องของนวนิยาย เพราะทำให้สามารถสร้างเนื้อเรื่องได้ ตื่นเต้น เร้าใจและชวนติดตามมากยิ่งขึ้น” นักเขียนจำนวนมากหันมาให้ความสนใจผลิตงานประเภทนี้ออกสู่ตลาดหนังสือเพื่อสนองความต้องการของผู้อ่านมากยิ่งขึ้น นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาตินั้นนอกจากเนื้อเรื่องจะให้ความสนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ ชวนติดตามแล้ว ผู้เขียนแต่ละคนยังได้พยายามสะท้อนคติความเชื่อต่างๆทั้งที่เป็นความเชื่อดั้งเดิมซึ่งเล่าขานต่อกันมาแต่โบราณอันยากต่อการพิสูจน์หาความจริง แล้วนำมาผสมผสานกับจินตนาการของผู้เขียน ถ่ายทอดออกมาเป็นเรื่องราวให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก คล้อยตามและประทับใจในเรื่องราวนั้นๆจนยากที่จะแยกแยะได้ว่าเหตุการณ์ใดเป็นเรื่องเล่าขานและเหตุการณ์ใดเป็นจินตนาการของผู้เขียน

๒. ฉันทนันท์ อูปริภาพ (2551) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง การศึกษานวนิยายแปลญี่ปุ่นเรื่อง เมื่อสวรรค์ให้ รางวัลผม ในด้านขององค์ประกอบทางวรรณกรรม ผลการศึกษาพบว่า มีแก่นเรื่องที่เป็นประโยชน์ คือ เมื่อมองปัญหาในหลายๆมุมมองก็สามารถพบคำตอบของปัญหาได้ โครงเรื่องเป็นไปตามลำดับ มีขั้นตอนที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย มีการปิดเรื่องที่หักมุมซึ่งทำให้เรื่องตื่นเต้นและน่าสนใจ ตัวละครส่วนใหญ่เป็นตัวละครที่ซับซ้อนคือมีลักษณะนิสัยหลากหลายใกล้เคียงกับมนุษย์ทั่วไป ส่วนทางด้านบทสนทนานั้น บทสนทนา ระหว่าง “ผม” กับเทวดาปุระปุระจะปรากฏในเรื่องมากที่สุด มีลักษณะเด่นคือเป็นบทสนทนาที่อ่อนคลายและ

เป็นกันเอง วรรณกรรมเรื่องนี้มีฉากไม่มากนัก แต่ทุกฉากล้วนมีความสำคัญกับตัวละครเอกโดยแบ่งได้ 2 ฉากใหญ่ๆ ได้แก่ ฉากในโลกวิญญานและฉากในโลกมนุษย์

เนื้อเรื่องย่อ

ดวงตาแห่งศिला

หลังจากขึ้นชั้นประถม เอส (ในหนังสือใช้ชื่อว่า S ซึ่งเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษ) ย้ายมาอยู่บ้านเกิดของพ่อ โดยอาศัยอยู่กับปู่ ย่า พ่อ และอา ตั้งแต่เกิดมาเอสไม่เคยเห็นหน้าแม่เลย เมื่อโตขึ้น เอสได้เป็นครูในโรงเรียนมัธยมต้น ได้ชวนครูเอ็น (ในหนังสือใช้ชื่อว่า N ซึ่งเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษ) ไปปิ่นเขาในป่าลึก เขาใกล้บ้านเกิดครูเอสเพราะต้องการหาศพของแม่ จากคำบอกเล่าของอาที่ว่า แม่ขึ้นเขาไปแล้วไม่กลับลงมาอีกเลย ในตอนนั้นแม่ต้องการเป็นช่างภาพแทนอยู่บ้านเลี้ยงลูกจึงทะเลาะกับพ่อ แต่แม่ไม่ยอมเลิกถ่ายรูปแต่ไม่มีใครเข้าใจอาชีพนี้และเนื่องจากไม่มีชื่อเสียง ปู่ย่าก็ไม่ยอมรับ ครอบครัวจึงแตกแยกพ่อจึงพากลับบ้านเกิด แม่มาขอพบเอสแต่ย่าไม่ให้พบ แม่เสียใจมากนั่งรอรอเข้าพบ สุดท้ายไม่ได้พบพอตอนเช้าไม่อยู่แล้ว คนแถวนั้นบอกว่ามีผู้หญิงชุดแดงเดินขึ้นเขาก่อนรุ่งสาง แต่หลังจากนั้นไม่มีใครกลับลงมาสักคน ครอบครัวจึงสรุปว่าแม่ตาย แต่โชคร้ายที่ระหว่างการปีนเขานั้นครูเอสและครูเอ็นได้พลัดตกลงมา เมื่อทั้งสองตื่นมาได้พบว่าตนอยู่ในบ้านไม้เก่าๆกลางป่า เนื่องจากมีหญิงชราซึ่งเป็นเจ้าของบ้านได้ช่วยชีวิตพวกเขาเอาไว้ การสนทนาระหว่างครูทั้งสองและเจ้าของบ้านเป็นไปอย่างแปลกๆเนื่องจากถูกห้ามไม่ให้เห็นหน้าเจ้าของบ้าน พวกเขาจึงคุยกันโดยไม่เห็นหน้า สุดท้ายหญิงชราจึงอนุญาตให้พักอยู่ที่บ้านของเธอจนกว่าพวกเขาจะหายดี ครูเอสได้เดินสำรวจบริเวณบ้าน เขาได้พบกับหินแกะสลักรูปมนุษย์นับไม่ถ้วน มีทั้งผู้หญิงและเด็ก มีสีหน้าอิริยาบถต่างกัน ทุกตัวอยู่สภาพเปลือยไม่สวมเสื้อผ้า ร่ายล้อมอยู่รอบบ้าน เขาจึงคิดว่าหญิงชราคนนั้นคือดวงตาแห่งศिला ซึ่งเป็นปีศาจหญิงสาวตามคำบอกเล่าของคนในหมู่บ้านว่า ใครได้สบตากับนาง จะกลายเป็นหินทันที และเขาเชื่อว่าแม่ของเขาต้องอยู่ในนี้แน่นอน เนื่องจากพบเศษผ้าที่เหมือนกับเสื้อผ้าของแม่ในรูปถ่ายที่เขามี ระหว่างทานอาหาร ครูเอ็นได้ถามขึ้นหญิงชราว่าคุณคือดวงตาแห่งศिलाหรือไม่ หญิงชรายอมรับแต่ครูเอ็นก็ยังไม่เชื่อเรื่องดวงตาแห่งศिला เขาจึงได้ทำทนายให้หญิงชราแสดงให้อิทธิฤทธิ์ของดวงตาแห่งศिलाให้เห็น เมื่อนกบินมา นกน้อยสบตากับหญิงชรา วินาทีนั้นนกสีขาวเปลี่ยนเป็นสีเทา กลายเป็นหิน แต่ครูเอ็นยังไม่เชื่อ เพราะเขาเชื่อว่านางมีดวงตาอีกดวงซึ่งเป็นดวงตาแห่งศिलाที่แท้จริงได้ถูกซ่อนไว้ในกล่องไม้ที่อยู่ในห้องของนาง ในตอนกลางคืนเขาจึงตัดสินใจไปดูและไม่ได้กลับมาอีกเลย ครูเอสเดินสำรวจมนุษย์หินทีละตัวโดยทำเครื่องหมายเขียนอักษรSลงไปที่ปลายเท้ามนุษย์หิน เพื่อตามหาแม่ เขา พบว่าที่นี่รายล้อมด้วย

เขาไม่มีถนนเชื่อมต่อด้านล่าง ถนนกรวดสายหนึ่งตัดผ่านหน้าบ้าน ถนนสายนี้เรียงตามหน้าผาแต่
วกกลับมาที่บ้าน หญิงชราบอกว่ารู้จักถนนลงหมู่บ้านแต่รอให้ครูเอ็นหายก่อนจะบอก หญิงชราพยายามรั้ง
ครูเอสไว้ไม่ให้ลงเขาแต่ครูเอสจะกลับเพราะมีครอบครัวรออยู่ การสำรวจของครูเอสนั้นเกิดเรื่องที่น่าแปลก
ใจขึ้น ทั้งๆที่รู้สึกเหมือนเคยพบรูปปั้นหญิงสาวนี้ เพราะมีรอยแตกอยู่ แต่พบว่าไม่มีอักษรกำกับอีกแล้ว ครูเอ
สจึงคิดว่าหญิงชราคงเอารูปปั้นแม่ไปซ่อนเพราะต้องการเห็นเขาทรมานกลางดึก ครูเอสเดินไปหยิบมิดที่
ห้องครัวตั้งใจจะฆ่าหล่อนด้วยมิด เขาใช้มีดจ้วงแทง แต่พลาด หญิงชราจึงจุดไฟ เสียงเปลวเพลิงลุกไหม้ใน
ห้อง หญิงชราปล่อยมือ มีเสียงหนึ่งดังกังวานแทนที่ เป็นเพลงกล่อมเด็กที่แม่เคยร้องให้ฟัง ครูเอสเปล
เรียกชื่อแม่และลืมหืมตาขึ้น เมื่อครูเอสตื่นขึ้นมาพบว่าอยู่ที่โรงพยาบาล ซึ่งสองวันก่อนมีคนพบร่างไร้สติลอยมา
ตามลำธาร เป็นลำธารสายเดียวกับที่พบหินรูปมือ อาศัยของให้ครูเอส มันคือถุงผ้าข้างในมีนกหินกับกล่อง
ไม้ทันทัดนั้นภาพเหตุการณ์ที่ลืมหืมตาเข้ามาในสมอง ตอนแรกครูเอสคิดว่าหญิงชราคือดวงตาแห่ง
ศิลา แต่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น หญิงผู้นั้นเล่าความเป็นมาของหล่อนให้ฟังท่ามกลางเปลวเพลิงว่า สมัยยัง
สาวหล่อนขึ้นเขามาจะฆ่าตัวตาย แต่พบกับดวงตาศิลา มิตรภาพจึงขึ้น หญิงสาวเฝ้าถ้อยคำที่คิดตัวมา
ด้วยจึงจะถ่ายภาพดวงตาแห่งศิลาเก็บไว้ เมื่อถ่ายเสร็จภาพค่อยๆปรากฏบนแผ่นกระดาษ วินาทีถัดมาดวงตา
ศิลาสบตาตัวเองในรูปถ่ายจึงกลายเป็นหิน แมื่อดวงตาศิลากลายเป็นหินแล้ว แต่ดวงตายังมีอำนาจ นางจึงทุบ
ร่างหินแล้วนำไปฝัง ตั้งแต่นั้นจึงอ้างตนว่าเป็นดวงตาศิลา เมื่อเวลาผ่านไปมีชายหนุ่มผ่านมา หญิงชราตกใจ
เมื่อรู้ว่าเป็นลูกตัวเอง หญิงชราคิดว่าแม่ที่เห็นแก่ตัวจึงไม่มีหน้าพบลูกจึงไม่บอกความจริง เมื่อใช้ชีวิต
ร่วมกันไม่อาจตัดใจให้ลูกกลับไปได้จึงรั้งลูกชายไว้

ฮาจิเมะ

คิโซ โนะ อัตสึโอะ ได้พูดคุยกับ โคะเฮเรื่อง วันครบรอบหนึ่งปีที่ ฮาจิเมะเพื่อนของพวกเขาประสบ
อุบัติเหตุทางรถบัสเสียชีวิต และจุดเริ่มต้นของการได้มาเป็นเพื่อนกันระหว่างพวกเขา เมื่อตอนประถมที่
อัตสึโอะผ่านมาเห็นเหตุการณ์ที่โคะเฮได้ทำลูกจี้บที่โรงเรียนตาย เมื่อโคะเฮโดนจับได้ อัตสึโอะได้ช่วยบอก
กับอาจารย์และเพื่อนๆว่าแท้จริงแล้ว คนที่ทำลูกจี้บตาย คือเด็กผู้หญิงชื่อฮาจิเมะ ซึ่งแท้จริงแล้ว ฮาจิเมะ
ไม่ได้มีตัวตนจริงเป็นสิ่งที่อัตสึโอะคิดขึ้นมา ในเวลาต่อมา ฮาจิเมะกลายเป็นแพะรับบาปในบรรดาคนที่
ต้องการป้ายความผิด เวลาใครทำอะไรไม่ดีก็จะโทษว่าเป็นฝีมือของ ฮาจิเมะช่วงปิดเทอมฤดูร้อน โคะเฮ
และอัตสึโอะพบกันที่แม่น้ำ ทั้งสองได้คุยกันเรื่องฮาจิเมะและปั้นแต่งรูปร่าง ลักษณะ อุปนิสัยของฮาจิเมะ
ขึ้นมาว่า ฮาจิเมะชอบเที่ยวมากฝรั่งบลูเบอร์รี่ ใส่หมวกเบสบอล นิสัยขวางๆ และทั้งสองเริ่มคิดว่าฮาจิเมะจะ
พูดว่าอะไรบ้าง ทั้งสองพบทางเข้าทางระบายน้ำใต้ดินช่องใหญ่รูปครึ่งวงกลมใต้สะพาน จึงลองเข้าไป ข้าง

ในมีดมากจึงออกมาเพราะว่าไม่ได้เตรียมอุปกรณ์มา แต่พอออกมา พวกเขาก็ได้พบกับฮาจิเมะจึงพูดคุยกัน ก่อนหมดปิดทอมฤดูร้อนร้อน โคะเฮ และอัสึโอะได้เตรียมอุปกรณ์มาสำรวจทำแผนที่ทางระบายน้ำใต้ดิน โดยการนับจำนวนก้าวขีดเส้นทางเลี้ยว แน่นอนฮาจิเมะก็อยู่ด้วย ที่โรงเรียนทั้งสองเห็นครูใหญ่ทำกระเป๋าสตางค์ตกลงไปในช่องลูกกรง ทั้งสองจำได้นั่นเป็นช่องแสงที่เคยพบ เพราะมีตรงนั้นมีชื่ออัสึโอะอยู่ด้วย ทั้งสองจึงเอาแผนที่ไปทางระบายน้ำเพื่อเอากระเป๋าสตางค์ซึ่งเดินบอยจนชินแล้ว แต่ผิดพลาดเพราะหลง ทั้งสองจึงทะเลาะกัน แต่หลังจากเดินไปสักระยะรู้สึกว่หลงทาง พวกเขาเริ่มหมดแรงและสิ้นหวัง แต่ในตอนนั้นเองฮาจิเมะได้ลุกมือ และพาพวกเขาออกไป โคะเฮแอบคิดเสมอว่าฮาจิเมะเป็นอะไรกันแน่ จริงอยู่ว่าเธอเป็นแค่มนุษย์ที่จินตนาการขึ้นมา ไม่มีตัวตน แต่กลับมองเห็น ได้ยินเสียง และจับต้องได้ คงเป็นภาพหลอนสุดๆ ตัวอย่างเช่น ฮาจิเมะชวนไปขโมยของในร้านขนม เมื่อมีข่าวทุกคนมักจะเดาว่าเป็นฝีมือฮาจิเมะแน่นอน ไม่มีใครสงสัยว่าไม่มีตัวตนจริง วันหนึ่งฮาจิเมะและอัสึโอะไปเที่ยวบ้านโคะเฮ แน่นอนแม่ไม่เห็นฮาจิเมะ แต่แม่ได้ยินพวกเขาคุยกันเรื่องฮาจิเมะและรู้ว่าเพื่อนโคะเฮ แม่จึงเตือนว่าไม่ให้ยุ่งกับฮาจิเมะ ตอนมัธยมต้น คุณยายของฮาจิเมะตาย ตั้งแต่นั้นฮาจิเมะเลยต้องนั่งรถกลับไปบ้านที่อำเภอข้างๆ ข้างบ้านโคะเฮมีเด็กชายอายุสี่ห้าขวบชื่อ โนบิ ซึ่งมาเล่นเกมที่บ้านบ่อย วันหนึ่งโนบิมาพบปากทางเข้าระบายน้ำ ซึ่งโนบิไม่เห็นฮาจิเมะที่นั่งอยู่ด้วย ตั้งแต่นั้น โนบิก็เริ่มมาเป็นประจำ มีช่วงหนึ่งโนบินอนไม่พอเพราะมีเสียงจากแก๊งอันธพาลซึ่งรถ วันต่อมาแก๊งอันธพาลประสบอุบัติเหตุจากน้ำที่อัสึโอะราดไว้ตามที่ฮาจิเมะบอก ซึ่งพวกผู้ใหญ่ก็คิดว่าเป็นฝีมือฮาจิเมะเช่นเคย ฤดูฝนในตอนที่อยู่มัธยมห้า ฝนตกติดต่อกันหลายคืน ทำให้ที่ชุ่มฉ่ำจมอยู่ใต้น้ำ เย็นวันอาทิตย์วันหนึ่ง โนบิได้หายไป ไม่มีใครหาเจอ มีแค่คุณตาแถวบ้านเห็นโนบิเล่นริมน้ำเมื่อตอนเย็น แต่ทุกคนไปหาก็ไม่พบ ที่โรงเรียนทุกคนคิดว่าวิญญาณโนบิไปโผล่เนื่องจากได้ยินเสียงช่วยด้วย แต่ค้นหาไม่พบ อัสึโอะจึงคิดว่าโนบิถูกพัดเข้าไปในทางระบายน้ำเพราะเสียงที่โนบิที่ได้ยินอยู่ตรงที่ครูใหญ่ทำกระเป๋าสตางค์ตก โคะเฮ อัสึโอะ และฮาจิเมะจึงไปตามหาที่ทางระบายน้ำ จนถึงชั้นล่างสุด ฮาจิเมะพบโนบิหงายหน้าลอยกระเพื่อมน้ำจึงได้พากลับไป แต่บอกพวกผู้ใหญ่ว่าพบที่โรงเรียนก็พาโรงเรียน วันนั้น โคะเฮพาฮาจิเมะไปส่งที่ป้ายรถบัสและกล่าวลา นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่โคะเฮได้เห็นฮาจิเมะ เพราะเช้าวันรุ่งขึ้นมีข่าวอุบัติเหตุ ผู้เสียชีวิตหกชายซึ่งจริงๆคือห้าราย มีเด็กรอดมาคนหนึ่ง หลายวันต่อมาก็ไม่พบฮาจิเมะที่ได้สะพานอีกเลย จนอุบัติเหตุผ่านไปครบปี บนสะพานที่เกิดอุบัติเหตุ โคะเฮและ โนบิเอาดอกไม้ไปวาง แล้วนึกถึงฮาจิเมะซึ่งยังจำได้ทุกรายละเอียดพร้อมคาดหวังว่าจะเจอฮาจิเมะ ขณะกลับมีเด็กคนหนึ่งยืนอยู่ สวมหมวกเบสบอลสีม่วง เกือบนึกว่าเป็นฮาจิเมะซึ่งเป็นเด็กที่รอดชีวิตจากอุบัติเหตุครั้งนั้น เด็กชายเล่าว่าขณะเกิดอุบัติเหตุมีผู้หญิงที่นั่งข้างๆสวมหมวกเบสบอลสีม่วงกอดจนแน่นตัวเองจึงรอด อัสึโอะได้หยิบรูปฮาจิเมะยื่นให้ดู คนอื่นคงมองเป็นภาพทิวทัศน์ธรรมดา ที่สำหรับพวกเขา เขามองเห็นฮาจิ

เมะยืนอยู่ในรูปถ่ายด้วย ฮาจิเมะอยู่กับ โคะเฮ และอัสตี้โอะมาได้ตั้งแปดปี ส่วนเหตุผลที่เธอไม่หายไป เพราะเธอไม่อยากหายไปนั่นเอง

BLUE

เคลลีช่างทำตุ๊กตา ได้ซื้อผ้าราคาแพงมาจากร้านขายของชำ เนื่องจากผ้าแต่ละผืนนุ่มมาก ไม่อาจหยุดจับต้องได้ ทันทีที่ถึงอพาร์ทเมนต์ หญิงสาวลงมือทำตุ๊กตา ตุ๊กตาตัวแรกที่เสร็จออกมาเป็นตุ๊กตาเจ้าชายสูงราวสามสิบเซนติเมตรผิวสีขาว ทันใดนั้นเคลลีเห็นบางอย่างเคลื่อนไหว เป็นผ้าที่ขยับเขยื้อนได้หึ่งก้องเป็นคลื่น หล่อนเข้าใจว่าโดนหลอกขายของไม่ได้คุณภาพ เคลลีได้ทำตุ๊กตาเจ้าหญิงต่อมา ผิวสีขาวผ่องผมสีเหลือง และทำตุ๊กตาอัศวินมีแขนขายาวเกราะผ้าสีเทาเสร็จ ก่อนล้มตัวนอนหลับไป ตุ๊กตาทั้งสามจับได้ และหันมาหาหล่อน แต่หล่อนคิดว่าเป็นการยึดหอคอยของผ้าเลยไม่สนใจ ต่อมาเคลลีเย็บตุ๊กต้าม้าขาวเพิ่ม เคลลีเฝ้าสังเกตตุ๊กตาทั้งสามที่พยายามยื่น เพื่อพิสูจน์ว่าไม่ได้มีชีวิตจึงทำรองเท้าใส่ให้ ทันใดนั้นตุ๊กตาทั้งสามและม้าก็เดินได้เคลลีเสียดายผ้าที่เหลือจึงทำตุ๊กตาเพิ่มอีกตัวหนึ่ง ทำแบบคร่าวๆ ใช้ผ้าสีน้ำเงินใช้ปากกาเมจิกวาดตาใช้เศษไหมสีดำทำผม มีสภาพไม่น่าดูแขนขายาวไม่เท่ากัน สีหน้าเหมือนคนอมทุกข์ จึงตั้งชื่อว่า บลูแดน คาลอสเข้าไปในร้านขายของโบราณเพื่อหาชื่อของขวัญวันเกิดให้ลูก รินเจ้าของร้านเอาตุ๊กตาห้าตัวมาขายบอกว่า เป็นผลงานของช่างทำตุ๊กตาที่มีชื่อเสียงแต่หล่อนยิงตัวตายแล้วราคาจึงสูง แคนขอซื้อเพียงสี่ตัวเจ้าของร้านจึงแถมให้อีกหนึ่งตัว ครอบครัวคาลอสมีสี่คน แคนกับภรรยา ลูกสาวคนโตชื่อเวเนดี ลูกชายคนเล็กชื่อเท็ด เวเนดีเป็นคนได้ของขวัญ ห้องนอนเวเนดีมีตุ๊กตามากมาย เวเนดีวางตุ๊กตาทั้งสี่ไว้บน โต๊ะแต่งงบลูไว้ที่มุมห้อง ทำให้โดนแยกออกมา ผ่านมาวันแล้ววันเล่าเวเนดีไม่เคยเล่นกับบลูเลย แต่เล่นกับอีกสี่ตัวเป็นพิเศษ ลิซาเป็นเพื่อนข้างบ้านของเวเนดีก็มาเล่นและทำดาบให้อัศวิน บลูได้แต่มองภาพนั้นอยู่มุมห้อง วันหนึ่งหมีแมกซ์ที่เป็นตุ๊กตาตัวโปรดของเวเนดีสกปรกเนื่องจากเท็ดเข้ามาห้องเวเนดี เวเนดีโกรธจัด ตั้งแต่บลูมาอยู่ที่นี้บลูไม่เคยเห็นเท็ดยิ้มหรือร้องไห้ ผิดกับเวเนดีที่มีสีหน้าเปลี่ยนไปมาเสมอ เวเนดีจึงนำบลูไปให้เท็ดเพื่อที่ไม่ให้มาอยู่กับตุ๊กตาตัวอื่นของเธอ ด้วยบลูสกปรกขึ้นทุกวันเพราะเท็ดเล่นแรงไม่ทะนุถนอม บางทีก็ขีดเขียน ไม่มีใครใส่ใจความสกปรกของบลูเลย เท็ดลากบลูไปกับพื้นเสมอจนขาเริ่มขาดเป็นรู กλόงของเล่นเท็ดมีเศษซากตุ๊กตาที่พังเต็มไปหมด ครอบครัวเท็ดดีใจเพราะตุ๊กตานี้ช่วยให้เท็ดไม่พังข้าวของ ของฟรีแบบนี้พังไปก็ไม่น่าเสียดาย อีกทั้งเวเนดีเองบอกว่าไม่อยากเห็นตุ๊กตানাเกลียดแบบนั้น บลูคิดหาวิธีทำเวเนดีสนใจ จึงไปปรึกษาเจ้าหญิง เจ้าหญิงให้คำตอบว่าบลูแตกต่างจากตัวอื่น ถ้าบลูเหมือนพวกเรา ทุกคนคงจะชอบแน่ ตั้งแต่นั้นตอนกลางคืนบลูจึงพยายามเปลี่ยนตัวเองโดย เอาแป้งมาทาให้ตัวเป็นสีขาวบ้าง แต่ก็ไม่เป็นผล ทุกคนต่างแปลกใจทำไมตุ๊กตาถึงเป็นเช่นนี้ อัศวินบอกบลูว่าเจ้าหญิงแกั่งหลอกต่างหาก แต่บลูก็ไม่หมดหวัง

บลูพยายามเรียกร้องความสนใจจากเวนดี้ โดย ทำผมสีเหลืองจากไม้กอล์ฟเหมือนเจ้าหญิง เอาซากตุ๊กตามาติดให้ยาวเหมือนอัศวิน เอาลูกปัดมาติดตาแบบม้าขาว ทุกวันบลูจะอยู่ในสภาพที่ไม่ซ้ำกัน แต่ก็ไม่เป็นผล เวนดี้ไม่สนใจบลูเลย วันหนึ่งเท็ดลากบลูไปเล่นที่สวนสาธารณะ จู่ๆบลูก็ตกลงพื้นเนื่องจากเท็ดเจอสุนัขตัวใหญ่ควรวีปศาจ เท็ดหนีขึ้นเครื่องเล่นปีนป่าย บลูปกป้องเท็ดโดยค่อยไปที่ปลายจมูกสุนัขทำให้เท็ดหนีได้สำเร็จ บลูถูกทิ้งลำพังพร้อมรูกวางจากเคียวสุนัขจนนอนภายในทะเลักออกมา เท็ดกลับมาเก็บบลูแล้วเอาเข็มกลัดสังกะสีมาปิดไม่ให้สุนัขทะเลัก หลังจากวันนั้นเท็ดเล่นรุนแรงน้อยลง เวลาดูโทรทัศน์ก็นำบลูไว้ข้างๆ หัวใจของบลูเต็มไปด้วยความอบอุ่น วันหนึ่งหมีแมกซ์เลอะน้ำส้ม ทุกคนคิดว่าเป็นฝีมือเท็ดแต่บลูรู้ว่าไม่ใช่ เวนดี้จึงทะเลาะกับเท็ด ฟาดเท็ดหางยหลังตกบันได บลูขยับตัวมารับเท็ดทำให้ไม่เป็นอะไร แต่แม่เห็นว่าตุ๊กตาตัวนั้นขยับ แคนจึงนำตุ๊กตาตัวนั้นไปทิ้งที่ห่างไกล อัศวินรู้สึกเสียใจ ความจริงอัศวินเกลียดเจ้าหญิง เจ้าหญิงอิจฉาแมกซ์จึงเทน้ำส้มใส่ เจ้าหญิงเอาดาบอัศวินไปทิ้งซึ่งบลูเก็บมาคืน ความจริงเขาควรพิทักษ์บลูมากกว่า บลูนั่งลงข้างถังขยะ บลูไม่เสียใจที่ช่วยเท็ด ตอนนีบลูสกปรกเป็นรูและรู้สึก โศกเศร้าเพราะคิดถึงเท็ด ภรรยาของแคนเป็นลมเนื่องจากพบตุ๊กตาตัวเดียวกับที่เอาไปทิ้ง แคนจึงเอาไปเก็บที่ห้องเก็บของ หลังจากที่ทุกคนออกไปข้างนอกกันหมด ตุ๊กตาสีตัวมาหาบลูแล้วกลับไปห้องเวนดี้ไปอาบแสงแดดที่หน้าต่าง เจ้าชาย เจ้าหญิง และม้าขาวเอาพรมมาพันรอบตัวบลูเพื่อขึ้นมาที่หน้าต่าง บลูรู้สึกเจ้าหญิงใจดีและต้องการเรียกว่าพี่ แต่เจ้าหญิงไม่ยอมและจะจุดไม้ขีดเผาบลู จริงๆแล้วเจ้าหญิงเกลียดบลู เจ้าหญิงต้องการให้เวนดี้เป็นของเจ้าหญิงคนเดียว บลูขอร้องให้อัศวินช่วยเหลือ แต่ไม่เป็นผล อัศวินจุดไฟแล้วยืนมาตรงหน้าบลูแต่อัศวินขยับตัวจ่อไฟใส่เจ้าหญิง เจ้าชาย และม้าขาว ตุ๊กตาทั้งสามพยายามดับไฟจนเหลือเพียงรอยไหม้ เปลวไฟเริ่มลามไปยังผ้าปูเตียง ทุกคนหนีออกมา บลูไม่อยากเห็นเวนดี้เสียใจจึงไปเอาหมีแมกซ์และตัวอื่นออกมาทางหน้าต่าง เมื่อรู้ข่าวไฟไหม้ทุกคนพากันประหลาดใจเพราะตุ๊กตาถูกขนออกมา เวนดี้พบว่าตุ๊กตาสามตัวมีรอยไหม้จึงทิ้งไปเหลือเพียงอัศวิน เจ้าหน้าที่ดับเพลิงยื่นตุ๊กตาสีน้ำเงินให้แคนที่มีรอยขาดและไหม้ครึ่งตัว เท็ดร้องไห้และขอตุ๊กตาตัวนั้น แคนรู้สึกตุ๊กตาตัวนั้นขยับลูบแก้มเท็ด จนด้ายเย็บค่อยๆขาดทีละเส้นจนกลายเป็นเศษผ้า ทั้งเศษด้าย ผ้าสีน้ำเงิน ปุยขน ปลิงกระจายลงพื้น ในสองมือเหลือเพียงเข็มกลัดและเศษผ้าสีน้ำเงินชิ้นเดียวเท่านั้น

รอยสักรูปหมา

ชูชุกิ ยู เลี้ยงสุนัขตัวหนึ่งไว้บนแขน มันชื่อ ป็อกกี้ เพศผู้ สูงราวสามเซนติเมตรและมีขนสีฟ้า คาบดอกไม้สีขาวในปาก มันไม่ใช่สุนัขตัวเป็นๆแต่คือภาพขนาดเล็กจิ๋วบนผิวของชูชุกิ ป็อกกี้ได้มาจากการชักนำจากเพื่อนสนิทที่ชื่อยามาคะ ซึ่งรับกิจการร้านสักต่อจากพ่อ ยามาคะแนะนำให้สาวชาวจีนสักให้ชูชุกิ

เธอจึงให้สักรูปสุนัขที่แขนซ้าย ที่คอพีซื่อปมิซาอะแม่ของยู คยูเรื่องสามีของเธอเป็นมะเร็งกระเพาะอาหาร
อยู่ได้อีกประมาณครึ่งปี วันนั้นที่บ้านนั่งล้อมวงกินข้าวเย็นอย่างพร้อมหน้า ซิงโอะพ่อของยูไม่ค่อยกินเส้น
กันจึงไม่ได้คุยกันเลย ซึ่งซิงโอะไม่รู้ว่าตัวเองเป็นมะเร็งแค่คิดว่าเป็น โรคกระเพาะ หนึ่งในสัปดาห์ผ่านไปชูชุกิ
กับรอยสักรูปสุนัขกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน ครอบครัวเธอไม่มีใครรู้รวมถึงน้องชายก็เช่นกัน เข้าวันหนึ่งชูชุกิ
ถูกปลุกด้วยเสียงสุนัขครางแต่ไม่รู้ที่มา ชูชุกิมองที่แขนตัวเองไม่แน่ใจว่าป๊อกก็เอียงคอทางชายหรือทางขวา
กันแน่ ตอนเดินสวนสุนัขก็มีเสียงเห่าใส่สุนัขตัวนั้น พบว่ารอยสักดอกไม้สีขาวที่เข้าสุนัขเคยคาบไว้ หล่น
แหะอยู่ที่พื้น เธอจึงคิดว่ามีสุนัขอาศัยอยู่บนผิวหนังตัวเอง ยามาอะดาค้างเมื่อพบว่าป๊อกก็หายไปเหลือแต่
ดอกไม้ รอยสักรูปสุนัขได้ไปอยู่ที่เหนือสะดือและยังนอนกรนด้วย ชูชุกิเฝ้ามองป๊อกก็ซึ่งเคลื่อนไหวไปมา
ตรงแขนข้างซ้ายเป็นที่ประจำของป๊อกก็ เมื่อยกนิ้วลูบหัวมันจะพึงพอใจ ซิงโอะคิดว่า คาโอรุผู้เป็นน้องชาย
แย่งความรักจากพ่อแม่ไปหมดสิ้น เนื่องจากหวัติ ทำอะไรคล่องแคล่ว ความคาดหวังทุกอย่างจึงพุ่งตรงไปที่
เขา เมื่อพ่อและแม่กลับมาจากโรงพยาบาล ซิงโอะเล่าว่า แม่เป็นมะเร็งในลำคอ แต่มิซาอะคิดว่าเป็นอาการ
หวัด วันต่อมาคาโอรุไปโรงพยาบาลเพราะไอติดต่อกัน หมอบอกว่าเป็นมะเร็งปอด มีชีวิตอยู่ได้ใกล้เคียงพ่อ
แม่ ชูชุกิเล่าเรื่องทั้งสามไม่มีใครรู้ว่าตัวเองเป็นมะเร็ง ทุกคนต่างรู้ว่าอีกสองคนเป็นมะเร็งและมีชีวิตอยู่ได้
เพียงครึ่งปี ถ้าสามคนนี้จากไป ชีวิตชูชุกิก็คงเหลือป๊อกก็เท่านั้น ทุกคนต่างคิดว่าอีกครึ่งปีจะเหลือกันเพียง
สองคนเท่านั้น บ่ายวันเสาร์ที่บ้าน ชูชุกิพูดว่าอีกครึ่งปีทุกคนก็ตายหมดเหลือเพียงเธอคนเดียว ทำให้ทุกคน
ต่างรู้ความจริงว่าตัวเองเป็น โรคระอะไร คินนั้นทั้งสามคุยกันจนคิดว่าอีกครึ่งปีจะทำอะไรกันดี พ่อลาออกงาน
แล้วมาอ่านหนังสือที่ชอบจนวันสุดท้าย แม่อยู่บ้านต่อไป คาโอรุเลิกเรียน ชูชุกิรู้สึกกังวลเรื่องอนาคตของ
ตัวเองขึ้นมา จะอยู่ลำพังไปตลอดรอดฝั่งหรือเปล่า ขณะนั้นป๊อกก็เห่าขึ้นมาคล้ายกำลังเรียกร้องอะไร
บางอย่าง ป๊อกก็หัวนั้นเอง ปกติมันจะกินสิวของชูชุกิและไปเพื่อประทังชีวิต ยามาอะจึงรู้สึกเนื้อติดกระดูกให้
และมันก็กินจนหมด วันต่อมาที่บ้านพาไปทะเล พวกเขาต่างเพลิดเพลินกับการขับรถเล่น ชูชุกิรู้สึกสนุกกับ
วันนี้มาก ตั้งแต่รู้ว่าครอบครัวเป็นมะเร็งไม่มีครั้งไหนที่รู้สึกไม่อยากจะพาพวกเขาจากไปเท่าครั้งนี้ จึงตระหนัก
ได้ว่า พวกเราคือครอบครัว เป็นความรู้สึกที่ลึ้มเลื่อนไปแสนนาน อีกครึ่งปีต้องอยู่เพียงลำพังมันช่างห่างไกล
กลับบรรยากาศอบอุ่นนี้เหลือเกิน ซิงโอะบอกว่าจะไม่ผ่าตัดเพราะต้องใช้เงินมหาศาลและโอกาสสำเร็จเพียง
น้อยนิด แม้ว่าชูชุกิจะเริ่มทำงานพิเศษแต่ก็ไม่มีทางพอเป็นค่าผ่าตัดทั้งสาม ที่ผ่านมารายได้มาจากเงินค่าขนม
จากมิซาอะ แต่ในอนาคตจะอาศัยเงินก้อนนั้น ไม่ได้อีก จึงคิดว่าจบมัธยมปลายจะทำงานเลย ยามาอะสักรูป
อาหารให้ป๊อกก็เป็นระยะ โดยไม่คิดเงิน ป๊อกก็ไม่ได้ดีอะไร เป็นหมานิสัยหยาบและแหยะ กินกับอันด้วยการ
เห่าเท่านั้น แต่ครั้งหนึ่งที่โรงพยาบาลมันเคยเห่าว่ามีชายชราอนฟูอยู่ตรงประตูจึงไปช่วยชีวิตทัน ชายชรา
เอ่ยปากขอบคุณ ไม่ขาดสาย เกิดช่องว่างประหลาดขึ้นในครอบครัว คนที่กำลังตายกับคนที่รู้ว่าต้องมีชีวิต

ต่อไปนั้นจะเห็นโลกในรูปแบบต่างกัน พ่อแม่และคาโอโรคูกันแบบสบายๆ พ่อแม่ยังเข้มงวดกับชูชุกิมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งพยายามปรับปรุงนิสัยให้ดีขึ้น ใช้เวลาไปหาญาติให้ช่วยดูแล และชอบยกชื่อน้องชายขึ้นมา ชูชุกิจึงทะเลาะกับพ่อแม่และออกจากบ้านมา และยังทะเลาะกับป๊อกกี้เนื่องจากคิดว่าตัวเองไม่มีความสามารถพอจะดูแลได้ ไหนจะต้องให้อาหาร เวลาองแงก็ต้องเหยยให้อารมณ์ดี และบอกยามาคะว่าตัดสินใจจะทิ้งป๊อกกี้ แต่ป๊อกกี้รู้ว่กำลังจะถูกทิ้งเลยหนีไปซ่อน ชูชุกิไปนอนบ้านยามาคะสักพัก ใช้อินเทอร์เน็ตหาคว่ว่ามีใครจะรับรอยสักรูปสุนัขไปเลี้ยงบ้าง และพบว่ามีคนกำลังตามหาเด็กสาวที่มีรอยสักรูปสุนัขอยู่ ซึ่งมาจากเหตุการณ์ เด็กสาวที่ช่วยชีวิตเขาไว้ที่โรงพยาบาล แต่ดันลืมนามชื่อ รู้แต่ว่ามีรอยสักรูปสุนัขและต้องการตอบแทน ชูชุกิกับยามาคะจึงขึ้นรถไฟมุ่งไปบริษัทของชายชรา แต่ป๊อกกี้ไม่อยู่ที่แขนของเธอจึงให้ดูไม่ได้ แต่ถ้าให้เห็นหน้าชายชราต้องนี่กออกแน่ๆ ชายสวมแว่นจึงไม่ให้เข้าไป จึงคิดแผนให้ป๊อกกี้กลับมาอยู่ที่เดิม เมื่อเจมียาวของนาฬิกาขี้เลขสิบสองนาฬิกาหกเขาจะทำงาน เป็นเวลาให้อาหาร มันก็จะมานั่งรออยู่ จากนั้นขอให้ยามาคะสักลายง่ายๆ ให้ ชูชุกิกับยามาคะไปบริษัทของชายชราอีกครั้ง ชูชุกิจึงให้ดูรอยสัก เป็นป๊อกกี้ที่สวมปลอกคอและมีเชือกถ่วงไว้ จึงได้เข้าพบชายชรา ชายชราจำชูชุกิได้ ชูชุกิเล่าเรื่องสถานการณ์ของครอบครัวให้ฟัง ชายชราจึงสัญญาจะช่วยเป็นภาระเรื่องค่าใช้จ่าย ชายชราถามว่าพ่อแม่รู้เรื่องรอยสักหรือเปล่า ซึ่งชายชราไม่เห็นด้วยที่ทำร่างกายแปลกประหลาดและบอกว่าหลายปีผ่านไปจะต้องนึกเสียใจ ชูชุกิไม่ยอมเมื่อสุนัขของเธอถูกสบประมาท ตอนนั้นชูชุกิฟังเข้าใจว่ารักป๊อกกี้ และได้อะไรหลายๆอย่างจากมัน ความรู้สึกอยากทิ้งป๊อกกี้หายไปแล้ว พอคิดได้ ก็น้ำตาไหลออกมา ชูชุกิเข้าใจความรู้สึกของพ่อแม่แล้ว แม้ภายนอกจะดูเฉยๆความจริงพ่อแม่ต่างทรمانที่ทิ้งให้ชูชุกิอยู่คนเดียว ชูชุกิจึงทะเลาะกับชายชราและถูกไล่ออกจากอาคาร ชูชุกิใช้บัตรเครดิตลงแขนซ้ายตัวเองเพื่อตัดเชือกขาดเป็นสองท่อน ครึ่งปีให้หลัง พ่อ แม่ และคาโอโรคูกาไปแล้ว ครึ่งปีที่ผ่านมามีเป็นช่วงเวลาแห่งความสุข ชูชุกิได้ซึมซับความรักของพ่อแม่และบทสนทนาสุดท้ายของคาโอโรคือ ไม่เคยเกลียดชูชุกิเลย ยามาคะเปิดหนังสือให้ดูเกี่ยวกับอาการของโรคผิวหนังจนลูกถามอวัยวะภายในซึ่งเป็นมะเร็งชนิดหนึ่ง ขึ้นจุดสีแดงตามร่างกาย แต่ป๊อกกี้กินไปแล้วจึงไม่เป็นอะไร ชูชุกิเริ่มใช้ชีวิตคนเดียวจนผ่านไปสี่ฤดู แม้การใช้ชีวิตลำพังจะทำให้เหงา แต่ก็เริ่มชินและใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ โดยมีสุนัขเป็นเพื่อน ตอนสารภาพเรื่องรอยสักกับพ่อ พ่อไม่ได้โมโหและยกโทษให้ ทำให้รอยสักรูปสุนัขจึงขยับได้ชูชุกิก็ไม่ได้ใส่ใจหาคำตอบ ส่วนแฟนป๊อกกี้ชื่อ โอริโอ มาจากชื่อขนมที่ชอบอันดับสอง แต่ตอนนี้ชูชุกิก็ยังทำตัวกลมกลืนกับญาติไม่ได้ ชูชุกิหวังว่าเมื่อถึงเทศกาลบั้งขอให้ทุกคนกลับมาเยี่ยมแบบพร้อมหน้าพร้อมตา

ผลการศึกษา

การวิเคราะห์วรรณกรรม

องค์ประกอบของวรรณกรรมนั้น จะประกอบด้วย โครงเรื่อง สารัตถะของเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา จาก กลวิธีการแต่งและรูปแบบในการแต่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้ ยูวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา (๒๕๔๔) อธิบายถึงความหมาย องค์ประกอบ เทคนิค กลวิธีการประพันธ์ การวิเคราะห์และการประเมินคุณค่าของกวีนิพนธ์ บันเทิงคดี และละคร สำหรับบันเทิงคดีมีความหมายรวมถึงเรื่องสั้นและนวนิยายด้วย ในการประพันธ์บันเทิงคดีนั้น จะมีองค์ประกอบด้วยกัน ๖ ส่วน คือ โครงเรื่อง ตัวละคร มุมมอง จาก สัญลักษณ์ และแก่นเรื่อง โดยให้ความหมายขององค์ประกอบดังนี้ โครงเรื่อง คือ ลำดับเหตุการณ์ที่ผู้แต่งผูกขึ้นมา ซึ่งแต่ละเหตุการณ์จะต้องมีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกันอย่างเป็นเหตุเป็นผล นอกจากนั้นใน โครงเรื่องจะต้องมีความขัดแย้งที่ทำให้เรื่องราวดำเนินต่อไป ตัวละคร หมายถึง ตัวละครที่มีบทบาทในเรื่อง รวมไปถึงนิสัยของตัวละครด้วย สามารถจำแนกได้เป็น ๒ ประเภทใหญ่ๆคือ ตัวละครมิติเดียว และตัวละครหลายมิติ ในตัวละครที่ผู้แต่งเสนอให้ผู้อ่านได้รับรู้เกี่ยวกับลักษณะนิสัยหลายๆด้าน ตัวละครประเภทนี้จะมีความลึกและมีพัฒนาการทางด้านพฤติกรรม อุปนิสัย ตลอดจนมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิดและทัศนคติอย่างไม่หยุดนิ่ง จาก คือ เวลาและสถานที่ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง ซึ่งรวมทั้งสภาพแวดล้อมต่างๆที่เกี่ยวข้อง สัญลักษณ์ คือ อะไรก็ตามที่มีความหมายในตัวเองและมีความหมายถึงสิ่งอื่นๆด้วยในเวลาเดียวกัน

สัญลักษณ์ อาจเป็นสิ่งของ คน พฤติกรรม เหตุการณ์ สถานการณ์หรืออะไรก็ตามที่สามารถเห็นๆได้ การใช้สัญลักษณ์มีประโยชน์และความสัมพันธ์เพราะทำให้เกิดความกระชับ ความกะทัดรัดแต่เต็มแน่นไปด้วยความหมายหลายมิติ แก่นเรื่อง หมายถึง ความคิดหลักที่ผู้แต่งต้องการเสนอเป็นความหมายของเรื่องทั้งเรื่อง ดังนั้นแก่นเรื่องจึงเป็นตัวคุมองค์ประกอบทุกๆส่วนในเรื่อง เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์หลักที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อ กิตติพงษ์ วงศ์ทิพย์ (๒๕๕๐) กล่าวถึง งานเขียนประเภทบันเทิงคดี (Fiction) ว่าหมายถึง เรื่องที่แต่งขึ้นตามจินตนาการของผู้แต่ง โดยมีเจตนาที่จะให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ ในขณะที่เดียวกันก็อาจสอดแทรกความรู้ความคิดต่างๆเข้าไว้ด้วย คำว่าบันเทิงคดีมีความหมายรวมถึงเรื่องสั้น (Short story) และนวนิยาย (Novel) ซึ่งต่างก็เป็นประเภทหนึ่งของวรรณคดี แม้ว่าเรื่องสั้นและนวนิยายจะเป็นประเภทหนึ่งของวรรณคดี และงานเขียนทั้งสองประเภทต่างมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกัน แต่ยังคงมีลักษณะบางประการร่วมกันอยู่ดังต่อไปนี้ คือ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร มุมมอง บทสนทนา จาก นอกจากนี้ กุหลาบ มลลิกะมาส (๒๕๕๒) กล่าวถึง การวิเคราะห์ นวนิยาย เรื่องสั้น นิทาน และบทละคร (วรรณคดีประเภทเรื่องเล่า) มีส่วนที่เหมือนกันอยู่หลายประการ อาจวิเคราะห์ออกเป็นส่วนๆ ที่ประกอบกันเข้าเป็นวรรณคดีเรื่องนั้นได้

ดังต่อไปนี้ ประเภทของวรรณคดีเรื่องนั้น (Genres) โครงเรื่องและเหตุการณ์ในเรื่อง (Plot and Events) สารัตถะหรือแก่นเรื่อง (Theme) เวลาและสถานที่ (Setting) ตัวละครในเรื่องและบทสนทนา (Characters and Dialogues) กลวิธีหรือเทคนิคในการแต่ง (Techniques) ท่วงทำนองแต่งหรือสไตล์ การแต่ง (Style) หางเสียงของผู้แต่ง (Tone) บรรยากาศ (Atmosphere or mood of the work) ปรัชญาและแนวนิยมในการแต่ง (Philosophy)

องค์ประกอบของรวมเรื่องสั้นญี่ปุ่น เรื่อง รอยสัก รูปหมา

ผู้ศึกษาจะแสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของรวมเรื่องสั้นญี่ปุ่น เรื่อง รอยสัก รูปหมา ประกอบด้วยโครงเรื่อง สารัตถะของเรื่อง ตัวละคร ฉาก กลวิธีการแต่ง ตามลำดับดังนี้

โครงเรื่อง

โครงเรื่อง คือการเล่าเรื่องโดยเรียงเหตุการณ์ต่างๆในเนื้อเรื่องให้สอดคล้องกันอย่างมีเหตุผล เพื่อนำผู้อ่านไปสู่จุดหมายหรือแนวคิดหลักที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอ ดังนั้น โครงเรื่องจึงไม่ใช่เรื่องย่อที่จะบอกว่าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร แต่เป็นรูปแบบของการดำเนินเรื่อง ซึ่งปรากฏเป็นขั้นตอนต่างๆ ของการเปลี่ยนจากสถานการณ์ต้นเรื่องไปสู่สถานการณ์ปลายเรื่อง และสถานการณ์เหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผลเสมอ โครงเรื่อง มีลักษณะใกล้เคียงกับเนื้อเรื่องแต่สั้นและสังเขป ความกว่าเนื้อเรื่อง โครงเรื่องอาจบอกเราว่าตัวละคร คิดอย่างไร พูดอย่างไร แต่จะไม่บรรยายหรือวิเคราะห์ตัวละครเหล่านั้นเหมือนในเนื้อเรื่อง แม้เหตุการณ์ก็กล่าวถึงเฉพาะเหตุการณ์สำคัญในเนื้อเรื่องเท่านั้น

โครงเรื่องดวงตาแห่งศิลา

เป็นเรื่องราวของชายหนุ่มที่ออกตามหาแม่ที่หายตัวไปอย่างลึกลับ โดยเมื่อเขาประสบอุบัติเหตุในป่า ก็ได้รับความช่วยเหลือจากหญิงชราแปลกหน้า ซึ่งเขาเชื่อว่าเป็นดวงตาแห่งศิลา เขาได้ใช้เวลาที่พักรักษาตัวตามหารูปปั้นหินของแม่ แต่จนแล้วจนรอดเขาก็หาไม่พบ เขารู้ทันทีว่าต้องเป็นฝีมือของหญิงชราที่คอยกลั่นแกล้งให้เขาเสียใจ เขาจึงนำมีดเพื่อไปฆ่า แต่พลาดท่า ทำให้เกิดการต่อสู้กัน หญิงชราได้จุดไฟเผาบ้านตัวเอง และสารภาพความจริงแก่ลูกชายท่ามกลางเปลวเพลิงว่า แท้จริงแล้วนางคือแม่ของเขา ส่วนดวงตาแห่งศิลาดังนั้นได้ตายไปนานแล้ว

โครงเรื่องฮาจิเมะ

เป็นเรื่องราวของเด็กผู้ชายสองคน ที่ได้สร้างเพื่อนขึ้นมาจากในจินตนาการขึ้นมาให้รับผิดแทน แต่แล้วพวกเขาก็ต้องพบกับประสบการณ์ประหลาด เมื่อเด็กสาวคนนั้น กลับมีตัวตนขึ้นมาจริงๆ และได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของพวกเขา แต่มีเพียงเขาสองคนเท่านั้นที่สามารถสัมผัสถึงตัวตนของเธอได้ แต่ในขณะที่เด็กผู้ชายทั้งสองคนนั้นได้เริ่มค้นพบตัวตนของเธอ มิตรภาพของพวกเขาทั้งสามได้เริ่มต้นขึ้น และดำเนินต่อมาเป็นเวลาทั้งหมดแปดปี แล้วอยู่ๆเด็กหญิงก็ประสบอุบัติเหตุ พร้อมกับหายไปจากชีวิตของพวกเขา เหลือไว้เพียงความทรงจำและมิตรภาพดีๆ

โครงเรื่องBLUE

เป็นเรื่องราวของตุ๊กตา ชื่อ บลูที่ไม่สมบูรณ์แบบเหมือนตุ๊กตาตัวอื่นๆซึ่งเป็นเพื่อนของเขา บลูถูกเล่นอย่างรุนแรงจากน้องชาย ในขณะที่อีกตัวซึ่งเป็นตุ๊กตาของพี่สาว ได้รับการทะนุถนอม และดูแลรักษาเป็นอย่างดี เขาจึงพยายามทำทุกวิถีทางและทำตัวเองให้เป็นที่น่าสนใจเพื่อให้เป็นที่รักของพี่สาว แต่แล้วบลูก็ได้พิสูจน์แล้วว่า จิตใจที่ดิ้นรนต่างหากที่เป็นสิ่งล้ำกันและกันได้

โครงเรื่องรอยสักรูปหมา

เป็นเรื่องราวของเด็กหญิงที่คิดว่าตัวเองเป็นเด็กนอกคอก ไม่มีใครรัก และเป็นจุดด้อยของครอบครัว แต่แล้วเธอก็ได้พบกับเหตุการณ์ที่ทำให้ชีวิต และทัศนคติเธอเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง นั่นก็คือ รอยสักรูปหมาบนแขนของเธอมีชีวิตขึ้นมา อีกทั้งเธอได้เปลี่ยนตัวเองใหม่เพื่อครอบครัวอันเป็นที่รักของเธอ ซึ่งกำลังจะจากไปในไม่ช้า เนื่องจากทุกคนเป็นมะเร็ง ทำให้เธอคิดว่า สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของเธอคือ ครอบครัว สุดท้ายแม้พวกเขาจะจากไปแต่สิ่งที่เหลือไว้คือคำสอนต่างๆที่ทำให้เธอใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข

ความขัดแย้งของเรื่อง

ในบางกรณีโครงเรื่องอาจมีแต่เฉพาะเหตุการณ์สำคัญๆก็ได้ ไม่จำเป็นต้องมีปัญหาหรือข้อขัดแย้งเสมอไป แต่โดยทั่วไปแล้ว โครงเรื่องที่ดีและที่ผู้อ่านนิยมนั้น คือ โครงเรื่องที่มีปัญหาหรือความขัดแย้งที่สำคัญเกิดขึ้นกับตัวเอกของเรื่อง เป็นปัญหาหรือความขัดแย้งที่มีความรุนแรง มีอิทธิพลที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงหรือมีผลกระทบอย่างแรงต่อวิถีชีวิตตัวเอกของเรื่อง

ปัญหาหรือความขัดแย้ง อาจเป็นไปได้ 3 แบบ คือ

๑. ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวเองของเรื่องกับคู่กรณี คู่ต่อสู้ หรือกับบุคคลอื่น เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากบุคคลที่อยู่คนละฝ่ายกัน

๒. ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นสิ่งต่อต้านบีบบังคับมนุษย์จากอำนาจภายนอก เช่น ภัยธรรมชาติสภาพสังคม หรือแม้แต่ “โชคชะตา” ที่กำหนดให้คนพ่ายแพ้ ล้มเหลว มีความทุกข์ เดือดร้อน ลำบากหรือประสบเคราะห์ร้ายต่างๆ ตัวละครต้องต่อสู้กับธรรมชาติอันไม่เอื้ออำนวย หรือเด็กจากครอบครัวแตกแยกก่ออาชญากรรมขึ้นเป็นต้น

๓. ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวเองของเรื่องกับตนเอง อาจเป็นความขัดแย้งด้านกายภาพ เช่น ความพิการ ด้านอารมณ์ ด้านศีลธรรม ซึ่งมนุษย์ต้องต่อสู้กับตนเองและจำต้องตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง บางครั้งก็ชนะใจตนเองแต่บางครั้งก็พ่ายแพ้ไป

ความขัดแย้งของเรื่องสั้นดวงตาแห่งศิลา

เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวเองของเรื่อง นั่นคือ ครูเอส และดวงตาแห่งศิลา ซึ่งเป็นการของแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์เหมือนกัน ลักษณะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากกิเลส และความโกรธเห็นได้จากตอนที่ครูเอสและดวงตาศิลาต่อสู้กัน ดังต่อไปนี้

ผมใช้มีดจ้วงแทงไปยังตำแหน่งที่หญิงชรานั่งอยู่เมื่อครู่ ตั้งใจเล็งไปที่ท้องของหล่อน แต่พลาด หญิงชราเข้ามาเกาะผมจากด้านข้าง แขนผมแห่งของหล่อนมีเรียวแรงเหลือเชื่อ ผมรู้สึกราวกับถูกงูโจมตี โดยสัตว์ประหลาดที่ไม่เคยรู้จัก ปลายนิ้วที่จิกขาผมอัดแน่นด้วยแรงพยายามและคำสาปอาฆาตแค้น ผมหายใจหอบพร้อมกับความหวาดกลัวเอ่อล้นในอก

(โศตสี ๒๕๕๑ : ๕๒)

ความขัดแย้งของเรื่องสั้นฮาจิเมะ

เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของอัตลีโอะและเคโฮที่ได้สร้างเพื่อนขึ้นมาจากจินตนาการ แต่พวกเขากลับเกิดสับสนในใจว่า เพื่อนของพวกเขาเหล่านั้น มีตัวตนอยู่จริงๆหรือไม่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผมจินตนาการได้แจ่มแจ้งว่าฮาจิเมะจะพูดอะไรตอนไหน ภาพในหัวปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน เก็บทุกรายละเอียดทั้งน้ำเสียงและคำพูด พอทำแบบนี้มานานๆเข้า ก็เริ่มรู้สึกเหมือนฮาจิเมะพูดจริงๆ จนชักไม่แน่ใจว่าเป็นแค่ในจินตนาการ หรือฮาจิเมะเข้ามาสิงใน

หัวผมแล้ว ตอนนั้นอัสตีโอะก็มีอาการเช่นเดียวกับผม เขาบอกว่าไคยีนฮาจิเมะพุดอยู่ในหัวแต่ไม่มั่นใจว่าความจริงคำพูดนั้นเป็นของตัวเองหรือเปล่า

(โอสถี ๒๕๕๑ : ๗๓)

ความขัดแย้งของเรื่องสั้นBLUE

เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวเองของเรื่องกับตนเอง ซึ่งเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของบลูที่พยายามจะเอาชนะใจเวนดี้ เนื่องจากบลูมีรูปร่างที่ประหลาด จึงทำพยายเปลี่ยนแบบตุ๊กตาตัวโปรดตัวอื่นๆของเวนดี้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ต้องทำยังไงดีเวนดี้ถึงจะชอบเรนนะ มีวิธีไหนบ้างที่จะทำให้เทพธิดาก้นน้อยหันมามองเรา กลางดึกคืนหนึ่ง บลูนั่งครุ่นคิดอยู่ตรงบันไดเงียบส่งดของบ้านกาลอส แต่จะหาวิธีไหนให้เวนดี้หันมาสนใจในมันหนอ ช่างยากเย็นเหลือเกิน ขอแค่ตีใจทซ์ข้อนี้ ออก บลูก็จะได้รับความรักจากเวนดี้เหมือนตุ๊กตาตัวอื่น แต่คิดเท่าไรหมันก็หนักหาวิธีเหมาะๆไม่ออกเลย

(โอสถี ๒๕๕๑ : ๑๓๑)

ความขัดแย้งของเรื่องสั้นรอยสักรูปหมา

เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของยู ซึ่งเป็นตัวเองของเรื่อง เนื่องจากเธอคิดว่าพ่อแม่ไม่รักเธอและรักแต่น้อง อีกทั้งยังคิดว่าน้องชายของคนนั้นเกลียดตน ยูจึงตัดสินใจหนีออกจากบ้าน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฉันกับเด็กคนนี้เป็นพี่น้องกัน อดีตของเรามีความทรงจำอันขมขื่น ฉันรู้จักคาโอรุครั้งแรกตอนอายุได้ขวบครึ่ง ฉันยังไม่ประสีประสา จึงคิดว่าเด็กจิวที่โผล่มาอยู่ด้วยกันที่หลังคือตัวอะไรกันแน่ถ้ายื้อนเวลาได้ ฉันคงแย่งเด็กนั้นจากอ้อมกอดของมิซาอะมาซัดใส่กล่องทิ้งขยะ แต่ตอนนี้ดูจะสายไปเสียแล้ว คาโอรุแย่งความรักจากพ่อแม่ไปจนหมด ฉันพยายามสุดกำลังเพื่อเรียกร้องสิ่งเหล่านั้นกลับคืนมา แต่ดูเหมือนวิธีของฉันให้ผลตอบแทนในทางตรงข้าม ฉันถูกชิเงโอะตีอย่างแรง มาคิดดูตอนนี้ เหตุการณ์นั้นเองคงทำให้ฉันเกลียดพ่อ

(โอสถี ๒๕๕๑ : ๑๗๔)

แก่นเรื่อง

จากการวิเคราะห์แก่นเรื่องในรวมเรื่องสั้น ชุด รอยสักรูปหมา พบว่า ผู้แต่งเรื่องสั้นเรื่องนี้ มุ่งให้เห็นถึงสภาวะจิตใจของคนในสังคมสมัยใหม่ที่วัตถุเจริญก้าวหน้า แต่สภาพจิตใจของคนกลับแปรบางไร้ที่พึ่ง คนเหล่านี้ต้องดำเนินชีวิตอย่างอ้างว้าง เดียวดาย สับสน รู้สึกว่าตนเองแปลกแยกในสังคม และโหยหาความรัก ความอบอุ่นทางใจ อีกทั้งชี้ให้เห็นถึงปัญหาและผลกระทบต่างๆที่ตามมา อีกทั้งแสดงให้เห็นถึงหนทางการแก้ปัญหาต่างๆด้วย ผู้แต่งต้องการสะท้อนให้เห็นถึงความรักความผูกพันระหว่างคนในครอบครัว ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เป็นรากฐานของความสุขแห่งชีวิต เนื่องจากสังคมเกิดจากครอบครัว ถ้าครอบครัวแตกแยก หรือครอบครัวขาดความผูกพันรักใคร่ต่อกัน ชีวิตในสังคมก็จะแตกต่างจากผู้อื่น ผลที่ตามมา คือ สังคมแตกแยกและเกิดปัญหาต่างๆอีกมากมาย

ตัวละคร

ตัวละคร คือ ผู้มีบทบาทในเรื่อง ตัวละครจะเป็นคนหรือเทียบเท่าคนก็ได้ เช่น ผู้แต่งให้ สัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ สิ่งของ ฯลฯ เป็นตัวละครที่คิดและมีพฤติกรรมอย่างคน โดยสามารถแบ่งตัวละครได้ ๒ ประเภท คือ ตัวละครน้อยลักษณะและตัวละครหลายลักษณะ

๑. ตัวละครน้อยลักษณะ คือ ตัวละครที่สร้างขึ้นจากความนึกคิดหรือคุณสมบัติประการเดียว ไม่ว่าจะมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยตัวละคร ตัวละครเหล่านี้ ส่วนใหญ่จะมีภาพเป็นแบบฉบับตายตัว

๒. ตัวละครหลายลักษณะ คือ ตัวละครที่สร้างให้มีลักษณะนิสัยหลายประการ อาจมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน ตัวละครเหล่านี้จะเหมือนคนในชีวิตจริงที่มีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม

ในการวิเคราะห์ตัวละครในเรื่อง รอยสักรูปหมา มีตัวละครหลักทั้งหมด ๔ ตัว จากเรื่องสั้นทั้งหมด ๔ เรื่อง คือ ครูเอส (ดวงตาแห่งศิลา), อัดลีโอะ (ฮาจิเมะ), Blue(Blue) และชูชุกิ(รอยสักรูปหมา)

ดวงตาแห่งศิลา

ตัวละครเอกของเรื่อง คือ ครูเอส เนื่องจากตัวละครนี้เป็นศูนย์กลางของเรื่อง เพราะมีบทบาท และความสัมพันธ์กับเรื่องมากที่สุด โดยหากพิจารณาลักษณะนิสัยของตัวละครแล้วจัดได้ว่าครูเอส เป็นตัวละครหลาย

ลักษณะ เพราะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความคิด อารมณ์ และความรู้สึกไปตามสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ต่างๆ โดยลักษณะนิสัยเริ่มแรกของตัวละครนั้น แสดงให้เห็นตอนที่ตัวละครนั้นก็คือ ครูเอตเข้ามาขอบคุณดวงตาศิลาที่ได้ช่วยเหลือ ด้วยคำพูดที่อบอุ่นและจริงใจ

อุตสาหได้พบผู้มีพระคุณที่กรุณาได้ช่วยเหลือเราไว้ แต่กลับต้องหันหลังคุยกันแบบนี้ ผมลำบากใจเหลือเกิน ได้โปรดขอโอกาสให้ผมได้เห็นใบหน้าของคุณสักนิดเถอะครับ

(โอดสี ๒๕๕๑ : ๒๗)

เมื่อครูเอตหารูปปั้นแม่ไม่พบ จึงเกิดความรู้สึกโมโหเพราะคิดว่าหญิงชราเอารูปปั้นแม่ของเขาไปซ่อนเพราะอยากให้เขาเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน เขาจึงวางแผนที่จะฆ่าหญิงชราทิ้งเสีย

หากปราศจากการมองเห็น ผมกับหญิงชราที่เป็นมนุษย์เดินดินเหมือนกันยิ่งผมมีอาวุธติดตัวด้วยแล้ว หนูตัวน้อยที่ถูกซ่อนจนมุมอย่างผม ต้องกลับเป็นฝ่ายได้เปรียบแน่นอน

(โอดสี ๒๕๕๑ : ๕๐)

ฮาจิเมะ

ตัวละครเอกของเรื่อง คือ อัดสีโอะ ตัวละครนี้มีบทบาทที่สำคัญคือ เป็นคนสร้างฮาจิเมะจากจินตนาการของเขาขึ้นเป็นคนแรก อัดสีโอะเป็นตัวละครน้อยลักษณะเนื่องจากตั้งแต่ต้นจนจบ ตัวละครไม่มีการเปลี่ยนแปลง ถึงแม้ว่าเหตุการณ์ในเรื่องจะเปลี่ยนไป โยลักษณะนิสัยของอัดสีโอะนั้นเป็นคนที่มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือผู้อื่น รักเพื่อน และเป็นที่ปรึกษาที่ดีให้แก่เพื่อน

ผมรู้ทันทีว่าอัดสีโอะ โทหกเพื่อช่วยเหลือผม ตั้งแต่เกิดมาได้สิบกว่าปี ยังไม่เคยเจอใครขอรอดแบบนี่เลย ผมรู้สึกขอบใจของอย่างสุดซึ่ง

(โอดสี ๒๕๕๑ : ๖๖)

ความจริงฉันลึกลงๆเหมือนกันว่าจะบอกนายดีหรือเปล่า แต่ฮาจิเมะบอกให้ปิดเป็นความลับ แลผมตอนขายนั่นตาย โคอเฮ้ซิมไปเลย ฮาจิเมะมาปรึกษาฉันนานแล้วล่ะว่าชอบโคเฮจะทำยังไงดี จำสมัยมัธยมต้นตอนเราไปเล่นบ้านนาย แล้วนายพูไปปกป้องฮาจิเมะได้ไหม หลังจากวันนั้นฮาจิเมะมาปรึกษาฉัน ปัญหาซับซ้อนพอตัวเชียวนะ ภาพหลอนเล่นมาชอบ

มนุษย์จริงๆแบบนี้ ขายนั่นรู้ดีนะว่าชอบไปก็ไม่มีทางเป็นไปได้ แกรมในสายตาคอนอื่นเรื่องนี้ มันคงไม่ค่อยปกตินัก ฉันบอกแล้วว่าทำยังไงก็ได้ให้ตัวเองมีความสุขก็แล้วกัน ในที่สุดขายนั่น ตัดสินใจไม่สารภาพกับนาย แต่เลือกที่จะอยู่กับนายให้นานในฐานะเพื่อนแทน ”

(โศตล ๒๕๕๑ : ๑๑๐)

BLUE

ตัวละครเอกของเรื่อง คือ บลู ซึ่งเป็นตัวละครแบบน้อยลักษณะ ในเรื่อง พฤติกรรมของตัวละคร มีความพยายามอย่างยิ่งเพื่อเรียกร้องความสนใจ ซึ่งหาวิธีต่างๆมาเอาชนะใจโดยไม่ย่อท้อ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แผนทำผิวขาวด้วยแป้งฟงไม่เป็นท่า แต่บลูยังไม่ยอมแพ้ มันรู้สึกว่ามีอีกหลายวิธีที่จะทำให้ตัวเองดูเหมือนตุ๊กตาตัวอื่น ขอเพียงมีหน้าตาละม้ายคล้ายเจ้ากับพวกเจ้าชายเวन्दี้ ต้องหันมาชอบมันแน่นอน”

(โศตล ๒๕๕๑ : ๑๓๓)

รอยสักรูปหมา

ตัวละครเอกของเรื่อง คือ ชูชุกี ซึ่งมีนิสัยหัวดี ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ เนื่องจากคิดว่าตนเองนั้น ไม่มีคุณค่า และไม่ได้รับความรักจากพ่อแม่ นอกจากนี้ยังเป็นคนที่โทษตัวเองมาตลอด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“บางครั้งฉันคิดว่าพ่อคงเกลียดฉัน ฉันเป็นเด็กโง่ แกรมยังเรียนหนังสือไม่ได้เรื่อง ความจริงฉันแอบเสียใจมาตลอดที่ไม่สามารถเป็นในสิ่งที่พ่อแม่คาดหวัง เวลาโดนบ่นที่ไร ฉันรู้สึกว่าตัวเองกำลังถูกตำหนิเรื่องนี้อยู่ทุกที”

(โศตล ๒๕๕๑ : ๑๗๕)

ฉาก

ฉาก หมายถึง สถานที่และเวลาที่เรื่องนั้นๆเกิดขึ้น สถานที่และเวลาอาจหมายความทับแคบเฉพาะห้องๆหนึ่งหรือกว้างขวางทั้งประเทศหรือโลกก็ได้ การประเมินคุณค่าในเรื่องฉากจึงจะต้องคำนึงถึงความถูกต้องเกี่ยวกับเหตุการณ์และฉาก อันเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความประณีตในการแต่งและความถูกต้องแม่นยำในเรื่องฉาก ช่วยให้คุณภาพของเรื่องสมบูรณ์

จากการวิเคราะห์ฉากในเรื่องสั้นญี่ปุ่นเรื่อง รอยสักรูปหมา พบว่าฉากในเรื่องสั้นทั้งหมด๔เรื่อง เป็นฉากที่เหมือนกันเนื่องจากแสดงให้เห็นถึงสภาพบ้านเรือน วิถีชีวิตของตัวละครต่างๆในเรื่อง มีทั้งฉากที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ สภาพธรรมชาติที่แวดล้อมตัวละคร เช่น ทิวทัศน์ ภูเขา น้ำตก และฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ได้แก่ อาคารบ้านเรือน วัตถุข้าวของเครื่องใช้ที่มนุษย์เป็นผู้ประดิษฐ์ขึ้นมาแวดล้อมตัวละครในเรื่อง ซึ่งสิ่งประดิษฐ์เหล่านี้อาจสะท้อนให้เห็นถึงตัวตนของผู้สร้างหรือผู้เป็นเจ้าของด้วย อีกทั้งยังมีฉากที่เป็นสถานที่ ภายในบ้าน เช่น ห้องครัว ห้องนอน เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้ภาพเหตุการณ์และตัวละครให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บ้านเกิดของพ่อตั้งอยู่เชิงเขาปลูกทับป่าโดยตัดต้นไม้ออกก่อน บริเวณนั้นลาดชัน น่าเสียวไส้แต่ก็ไม่มีใครยั้หระ บ้านเราหลังเก่าแต่กว้างขวาง ขนาดอยู่กันตั้งห้าคน ยังเหลือห้องว่างอีกครั้งก่อนบ้าน ถนนหน้าบ้านลาดต่ำลงไป ผมจึงเดินไกลตัวไปโรงเรียนได้อย่างสบายๆ แต่ขากลับลำบากพอดู สองข้างทางมีนาแบบขั้นบันไดอยู่เป็นระยะ ผมเคยเดินลัดเลาะตามคันนาซึ่งเป็นทางลัดไปโรงเรียนด้วย

(โศตลี ๒๕๕๑ : ๑๕)

เมืองที่ผมอยู่เป็นเมืองเก่า และนับว่ามีขนาดใหญ่เมื่อเทียบกับเมืองอื่นในต่างจังหวัดอาจเพราะฝนตกชุก ที่นี้จึงมีแม่น้ำเยอะตามไปด้วย ปัจจุบันสองฝั่งแม่น้ำถูกก่อกอนกรีตไว้เรียบร้อย แต่ได้ยืนยันว่าก่อนผมเกิด ย้อนไปราวสมัยเอโดะ เมืองนี้เคยเกิดน้ำท่วมบ่อยครั้ง

(โศตลี ๒๕๕๑ : ๖๕)

ห้องนอนของเวนดี้มีตุ๊กตามากมาย ทั้งตุ๊กตาหมี ตุ๊กตาสุนัข และสัตว์ชนิดอื่นๆ
ขนาดแตกต่างกันไป ทุกตัวต่างนั่งเรียงรายบนเตียงและชั้นวางของ พอรู้ว่าเวนดี้ชอบตุ๊กตา
บลูยิ่งชื่นชอบเด็กหญิงมากขึ้น

(ไอที ๒๕๕๑ : ๑๒๔)

กลวิธีการแต่ง

กลวิธีในการแต่ง เป็นคุณสมบัติสำคัญอย่างยิ่งในการทำให้เรื่องมีคุณค่า โดยแสดงถึงความสามารถ
ของผู้แต่ง ซึ่งกลวิธีที่ผู้แต่งนำมาใช้ มีดังต่อไปนี้

๑. กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง ซึ่งมีความหมายเท่ากับว่า เรื่องนี้เล่าตามทัศนะของใคร ผู้แต่งอาจเลือกผู้
เล่าเรื่องได้หลายแบบ คือ

๑.๑ ผู้แต่งไม่แสดงว่าตัวละครใดเป็นผู้เล่าเรื่อง แต่จะบรรยายไปตามเรื่องที่มีตัวละครมีบทบาท
ต่างๆ ทั้งที่เป็นเหตุการณ์และความรู้สึกนึกคิดภายในใจของตัวละครแต่ละตัว ผู้แต่งเป็นผู้ล่วงรู้หมดทุกสิ่ง
ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวละครและนำมาบรรยายได้ครบทุกคน วิธีนี้เป็นวิธีที่นักเขียนสมมติตนเองว่าเป็นผู้รู้แจ้ง
และผู้แต่งเป็นผู้เล่าเอง

๑.๒ ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครใดตัวละครหนึ่งในเรื่อง เป็นผู้เล่าเรื่องของตนเองโดยใช้คำว่า ผม
ดิฉัน หนู ข้าพเจ้า ฯลฯ เป็นผู้เล่าเรื่องแสดงถึงเหตุการณ์แสดงถึงเหตุการณ์ใดที่เกิดขึ้นกับตนเอง นั่นคือ ตัว
ละครในเรื่องเป็นผู้เล่า วิธีนี้ใช้ตัวละครเอกเล่าเรื่องตนเอง

๑.๓ ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครใดตัวละครหนึ่งในเรื่องเป็นผู้เล่า โดยสมมติว่าตัวละครนั้นได้อยู่ใน
เหตุการณ์ หรือร่วมรู้เรื่องต่างๆเป็นอย่างดี

๒. กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน เรื่องเกิดก่อน เล่าก่อน เรื่องเกิด
ทีหลัง เล่าทีหลังเป็นลำดับไป

ผู้ศึกษาจะแสดงผลการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งเรื่องสั้นญี่ปุ่น เรื่อง รอยสักรูปหมา ประกอบด้วย
กลวิธีการดำเนินเรื่องและกลวิธีการเล่าเรื่อง ตามลำดับดังนี้

๑. กลวิธีการดำเนินเรื่อง

๑.๑ กลวิธีการเปิดเรื่อง

การเปิดเรื่อง คือ จุดเริ่มต้นของเรื่อง ซึ่งถือกันว่าเป็นตอนที่สำคัญมากตอนหนึ่งเพราะถ้าผู้แต่งเริ่มเรื่องไม่น่าสนใจหรือไม่ก่อให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นแล้ว ผู้อ่านก็อาจจะไม่สนใจติดตามเรื่องราวในตอนต่อไป

เรื่องสั้นทั้งหมด ๔ เรื่อง เปิดเรื่องด้วยการบรรยายและให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้อ่านรับรู้ถึงความรู้สึกผูกพันระหว่างตัวละครและเป็นการเกริ่นเพื่อนำให้ผู้อ่านเข้าสู่เหตุการณ์ตอนต้นเรื่อง และทราบถึงที่มาที่ไปของเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น

๑.๒ กลวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์

เรื่องสั้นทั้งหมด ๔ เรื่อง มีการเรียงลำดับเหตุการณ์แบบตามลำดับปฏิทิน กล่าวคือ เริ่มเรื่องไปตามลำดับเวลาก่อนหลังของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

๑.๓ กลวิธีการปิดเรื่อง

การปิดเรื่องเป็นตอนที่มีสำคัญมาก เพราะเป็นตอนที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกประทับใจหรือผิดหวังในการติดตามอ่านเนื้อเรื่อง ผู้แต่งจึงใช้กลวิธีการจบเรื่องแบบต่างๆเพื่อให้งานของตนเป็นที่ประทับใจ

จากการวิเคราะห์พบว่า เรื่องสั้นทั้งหมด ๔ เรื่อง เป็นการจบเรื่องแบบ โศกนาฏกรรม เนื่องจากมีการแสดงให้เห็นถึงการพลัดพรากจากคนที่รักไปตลอดชีวิต ทำให้ไม่เจอหน้ากันอีกต่อไป ตัวละครจึงต้องพบกับความผิดหวัง เพราะสูญเสียสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นของรัก และจบลงด้วยความตาย เรื่องจึงจบลงด้วยความเศร้า ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำพูดของอัสตีโอะทำให้ผมค่อยๆยอมรับความตายของฮาจิเมะทีละน้อย
ไม่สิ คำว่า “ตาย” อาจไม่ค่อยถูกต้อง ฮาจิเมะเป็นภาพหลอน ใช้คำว่า “หาย” น่าจะ
เหมาะกว่า แต่สำหรับพวกเรา คำว่า “ตาย” เหมาะสมกับเหตุการณ์นี้ที่สุด และมันน่าเศร้า
เหลือเกิน

๒. กลวิธีการเล่าเรื่อง

กลวิธีการเล่าเรื่อง คือ กลวิธีในการถ่ายทอดเรื่องราว ตลอดจนความเป็นไปได้ในเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยจะมีผู้เล่าเรื่องทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวดังกล่าว ผู้เล่าเรื่องนี้อาจเป็นผู้เขียนหรืออาจเป็นตัวละครตัวใดตัวหนึ่งของเรื่องก็ได้

จากการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องของรวมเรื่องสั้นญี่ปุ่น ชุทธรอยสักรูปหมา พบว่าเรื่องสั้นเรื่องนี้มีกลวิธีเล่าเรื่องโดยให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าและใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ผม,ฉัน” ตัวละครเอกจึงกลายเป็นศูนย์กลางของเรื่อง แล้วเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเอง รวมถึงเหตุการณ์ต่างๆที่ตนประสบทุกเหตุการณ์ และยังทำให้ผู้อ่านได้ทราบเกี่ยวกับตัวละครตัวอื่น ผ่านมุมมองความคิดและคำบอกเล่าของผู้เล่าดังต่อไปนี้

ผมกับครูเอ็นเป็นคนจังหวัดเดียวกัน ตอนนี่เราต่างก็เป็นครูในโรงเรียนมัธยมต้นที่เราเคยเรียน ครูเอ็นเป็นรุ่นพี่ผมหนึ่งปี เขาสอนวิชาสังคมศึกษา ตอนนี่เขาก็ยังอาศัยอยู่บ้านหลังเดิมใกล้ๆกับโรงเรียน ครั้งแรกที่คุยกัน ผมเล่าให้เขาฟังว่าบ้านเกิดผมอยู่ในเมืองนี้เช่นกัน แต่ไกลออกไปทางภูเขา ฟังแล้วครูเอ็นก็ยกมือเกาคางพลางยิ้มหน้าบาน ผมไม่เคยเห็นเขายิ้มแบบนี้มาก่อน

(โอดีสี่ ๒๕๕๑ : ๒๐)

หญิงผู้นั้นเล่าความเป็นมาของหล่อนให้ผมฟังท่ามกลางเปลวเพลิง

สมัยยังสาว หล่อนขึ้นเขามาเพราะต้องการฆ่าตัวตาย ได้พบกับบ้านไม้เก่าแก่เห็นเป็นเงาตะมึนในสายหมอก ตอนนั้นดวงตาแห่งศิลาตัวจริงซึ่งเป็นเจ้าของบ้านยังมีชีวิตอยู่ ความจริงดวงตาแห่งศิลาตั้งใจจะทำให้หล่อนกลายเป็นหินเหมือนคนอื่นๆ แต่เรื่องกลับไม่ง่ายอย่างที่คิด เมื่อหญิงสาวผู้หมดหวังในชีวิตมาอยู่ร่วมกับดวงตาแห่งศิลาซึ่งอาศัยในป่าเขาอย่างโดดเดี่ยว มีตรรกะที่ค่อยๆก่อตัวขึ้น หญิงสาวได้พบกับความสงบร่มเย็นในป่าลึกที่เคยคิดจะมาปลิดชีพตน

(โอดีสี่ ๒๕๕๑ : ๕๕)

ครั้งปีให้หลัง พ่อ แม่ และคาโอรุจากไปแล้ว แต่คงอีกนานกว่าฉันจะมีปัญหาสร้างหลุมศพอย่างดีให้ สำหรับฉันครั้งปีที่ผ่านมามีถือว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความสงบสุข ฉันได้ซึมซับความรักของพ่อแม่ที่เคยมองข้ามไปแสนนาน ถึงจะถูกบ่นเอาบ้างก็ไม่โมโหเหมือนเคย

จากการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องของรวมเรื่องสั้นญี่ปุ่น ชุครอยสักรูปหมา สรุปได้ว่ากลวิธีการดำเนินเรื่องและการเล่าเรื่องในเรื่องสั้นเรื่องนี้ ทำให้เรื่องสั้นเรื่องนี้มีความน่าสนใจและน่าติดตาม อีกทั้งยังช่วยเพิ่มอรรถรสในการอ่านอีกด้วย

คุณค่าที่ปรากฏในรวมเรื่องสั้นญี่ปุ่น เรื่อง รอยสักรูปหมา

๑. คุณค่าด้านวรรณศิลป์

คุณค่าด้านวรรณศิลป์ คือ ความงามที่เกิดจากกลวิธีในการแต่งวรรณคดีหรือวรรณกรรมเรื่องนั้นๆ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ทำให้งานประพันธ์ดีเด่น และเป็นศิลปะจากการเรียบเรียง

หนังสือรวมเรื่องสั้น เรื่อง “รอยสักรูปหมา” แสดงให้เห็นว่ากลวิธีการแต่งของผู้เขียนที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ ความรู้สึกและจินตนาการตามรส ความหมายของถ้อยคำและภาษาที่ผู้แต่งเลือกใช้โดยใช้การสรรคำใช้ การเรียบเรียงคำ ดังนี้

๑.๑ ด้านการสรรคำใช้ มีการเลือกคำมาใช้ได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตรงความหมายที่ต้องการสื่อความคิด ความเข้าใจ สร้างอารมณ์ความรู้สึกให้แก่ผู้อ่าน เช่น ด้านการใช้คำให้เห็นภาพการเคลื่อนไหวและการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจน เกิดความรู้สึกคล้อยตามและให้คุณค่าทางอารมณ์ต่าง ๆ เช่น ผิดหวัง สะเทือนใจ หรือมีความสุข เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สองฝ่ามือรู้สึกคล้ายมีใครคนหนึ่งอยู่ข้างหลัง

ซ่า ซ่า ซ่า ซ่า...

เมียทำท่าจะหันไปมองแต่ฝ่ามือของหล่อนกลับร้องห้าม “เสียงไปมันนะ”

จากนั้นเสียงฝีเท้าดังมาจากข้างหลัง ฟังคล้ายเสียงฝีเท้าเด็กเหลือเกิน

สวบสวบ สวบสวบ...

เมียทำท่าจะหันไปมองอีกแต่ถูกฝ่ามือห้ามไว้อีกครั้ง “เด็กที่ไหนจะมาเดินในป่าลึกแบบนี้”

มีคปอกอยู่บนต้นขาของหญิงชรา ปริมาณที่เลือดไหลทะลักบอกให้รู้ว่าหล่อนคงไม่รอด หญิงชราขอร้องให้ผมไปหยิบกล่องไม้มาให้ ในนั้นมีรูปของดวงตาแห่งศิลา หล่อน ต้องการเห็นหน้าของเพื่อนรักก่อนถึงวาระสุดท้าย

(โศตล ๒๕๕๑ : ๕๗)

๑.๒ ด้านจินตนาการหรือความรู้สึกนึกคิด ผู้แต่งได้จินตนาการให้ตุ๊กตามีลักษณะเหมือนคน กล่าวคือ สามารถเคลื่อนไหวได้ และมีความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับคน เช่น รัก โกรธ หลง ดัง ตัวอย่างต่อไปนี้

เจ้าตุ๊กตาเกิดความรู้สึกประหลาด ทั้งที่หวาดกลัวเด็กชายมาตลอด แต่จู่ๆ บลูกลับอยาก ปกป้องเขาอย่างบอกไม่ถูก มันแทบไม่รู้ตัวเลยตอนลุกขึ้นพุ่งไปหาสุนัขซึ่งยืนน้ำลายไหล ยึดหมายจะทำร้ายทีเด็ด มันตอยปลายจมูกของสุนัขสีดำสุดแรง แน่ใจว่าหมัดของตุ๊กตายัด นูนอย่างมันไม่ระคายเคืองผิวหนัง แต่การจู่โจมที่ผลอกก็ทำให้สุนัขตกใจจนถอยฉาก แม้ว่า อึดใจต่อมาเจ้าสุนัขกล้าจะหันมากัดบลูจนเขียว แต่บลูก็พอใจ เพราะระหว่างที่ศัตรูหันมา สนใจมัน เท็ดก็ปีนลงจากเครื่องเล่นหนีกลับไปได้สำเร็จ

๒. คุณค่าทางด้านสังคม

๒.๑ คุณค่าด้านครอบครัว

หนังสือรวมเรื่องสั้น เรื่อง “รอยสักรูปหมา” ได้แสดงถึงความสำคัญของสถาบันครอบครัว ที่มีผล ต่อการดำเนินชีวิตของคนในสังคม เพราะครอบครัวให้ความรักความอบอุ่น เป็นที่พักพิงและยึดเหนี่ยวทาง จิตใจให้แก่เราได้ ดังนั้นคนเราจะอยู่ไม่ได้ถ้าหากขาดครอบครัว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รอยสักรูปหมา

เราเกลียดความเหงาเพราะคิดว่ามันทำให้เราทรมานและ โดดเดี่ยว แต่ความจริงความเหงาอาจมีเพื่อ เดือนให้เราลองมองไปรอบข้าง แล้วพบว่ายังมีอีกหลายคนรักและเป็นห่วงเราเสมอ และให้ตระหนักถึง กำลังใจเหล่านั้นมากขึ้นหลังจากผลอหลงลืมไปเพราะความเคยชิน เช่น ตอนที่อยู่ หนีออกจากบ้านและได้ สำนึกผิด

“ มีหน้าที่ต้องเลี้ยงดูมันแท้ๆ แต่กลับจะทิ้งมันไป ชี้ โกงนี่! มันพูดแบบนั้นกับพ่อแม่ได้ ยังไงนะ ร้ายกาจเหลือเกิน ตอนตัดสินใจไม่ทิ้งปอกก็ มันเพิ่งรู้ว่าแม่ภายนอกจะดูเหมือนเฉยๆ แต่

ความจริงพ่อและแม่ต่างทรمانใจที่ต้องทิ้งฉันให้อยู่คนเดียว แต่ฉันกลับไม่รู้ตัวเลยที่มชะมัด
ความคิดว่าจะหอบเงินกลับไปเพื่อให้พวกเขาองฉันเสียใหม่ช่างบ๊อบอัสดี สิ่งที่ต้องทำคือคอย
อยู่เคียงข้างสมาชิกในครอบครัวที่กำลังจะจากไปในไม่ช้า เพื่อใช้เวลาด้วยกันให้นานที่สุด
ต่างหาก ”

(โศตถี ๒๕๕๑ : ๒๐๒)

นอกจากจะแสดงถึงความสำคัญของครอบครัวแล้ว เรื่องสั้นเรื่องนี้ก็ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของ
มิตรภาพระหว่างเพื่อนซึ่งก็มีความสำคัญไม่แพ้กัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

BLUE

เพื่อนคือมิตรภาพอันงดงามเสมอ เพื่อนไม่จำเป็นจะต้องเป็นผู้ที่ทำให้เราต้องถูกใจเสมอไป แต่เมื่อมี
ปัญหาเพื่อนก็จะไม่ทอดทิ้งกัน

ม้าขวยยังมีท่าทางกระสับกระส่าย มันมักหัวเราะเยาะบลูว่าหน้าตาประหลาดไม่เหมือนคน
อื่น แต่บลูก็ไม่เคยเกลียดมัน กลับรู้สึกวาม้าขวยเป็นเพื่อนคนสำคัญที่อยู่ร่วมกันมานานหลายปี

ม้าขวยผู้ไม่เคยอยู่สุข

เจ้าชายผู้ถือศักดิ์

เจ้าหญิงผู้ใจดี

อัศวินผู้เจียบขริม

บลู โลงอกที่ทุกคนไม่ต้องแยกจากกัน ขอแค่อยู่พร้อมหน้า บลูก็ไม่ต้องการสิ่งใดแล้ว

๒.๒ คุณค่าด้านสังคม

หนังสือรวมเรื่องสั้น เรื่อง “รอยสักรูปหมา” ได้สะท้อนให้เห็นถึงนิสัย ความคิดและวิถีชีวิตของคน
หนุ่มสาวญี่ปุ่น ที่ต้องใช้ชีวิตด้วยความรู้สึกอ้างว้าง โดดเดี่ยว ต้องพบกับความผิดหวังและพลัดพราก อีกทั้ง
ยัง ช่วยขัดเกลาจิตใจและยกระดับจิตใจของผู้อ่านให้สูงขึ้น ช่วยจรรโลงจิตใจ ทำให้มนุษย์เห็นตัวอย่างของ
ความทุกข์ ความสุข และการรับมือกับปัญหาชีวิตต่าง ๆ ทำให้ผู้อ่านมองชีวิตด้วยความเข้าใจมากขึ้น และ
ผู้เขียนยังสอดแทรกธรรมผ่านตัวอักษรเป็นการสอนใจผู้อ่านด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ดวงตาแห่งศिला

ความล้มเหลวผิดพลาดตามประสาวัยเยาว์อยากเห็น เช่น ตอนที่ ครูเอ็นทนเก็บความอยากรู้ไว้ไม่ให้ ไหว จึงแอบเข้าห้องของหญิงชรา เพื่อไปพิสูจน์ความจริงเกี่ยวกับดวงตาศिलाที่อยู่ในกล่องไม้ แม้ว่าหญิงชราจะได้เตือนไปในตอนแรกแล้ว แต่เขาก็ไม่ฟังทำให้เขาต้องกลายเป็นหินในที่สุด

“ ฝันไปเถอะ ฉันไม่เชื่อหรอก นี่ต้องเป็นความฝันแน่นอน ฉันต้องรู้ให้ได้ว่าเราจะฝันได้ยาวนานแค่ไหน ชักเครื่องร้อนแล้วสิ ฉันมันพวกชอบสอดรู้สอดเห็นเสียด้วย ว่าแต่ครู S นายเคยกบออะไรให้ผมว่าเห็นกล่องไม้ของยายนั่น ”

(โศตล ๒๕๕๑ : ๑๕๔)

ฮาจิเมะ

ท่ามกลางปัญหาหรรษา หากลองมองให้ดีหรือเปลี่ยนแง่คิด เราจะพบว่ายังมีแสงแห่งความหวังอยู่เสมอ เช่น ตอนที่เค โสกับอัสลีย์โอะหลงทางอยู่ในอุโมงค์ระบายน้ำที่ไม่รู้ว่าจะสิ้นสุดที่ตรงไหน พวกเขาได้คิดหาวิธีเดินในความมืดอย่างปลอดภัย

“ ทุกครั้งที่พบทางแยก เราจะลองกิ้งกระบอไฟฟ้าแล้ว เลือกลงตามทางลาดลงไป ทางไม่ลาดชันถึงขนาดเดินแล้วรู้สึกได้แต่หลักจากเดินไปสักระยะ ก็รู้สึกว่าเราคงลงมาลึกมากทีเดียว ”

(โศตล ๒๕๕๑ : ๘๐)

Blue

ทุกสิ่งมีค่าและความหมายของการดำรงอยู่ในตัวมันเองเสมอ ความขี้มีเพื่อที่เราสำนึกถึงความดี สีขาวคงไม่ปรากฏเด่นชัดหากไม่มีสีดำเป็นฉากหลัง เช่น ตอนที่อัสวินเรียกให้บลูกระโดดตามลงไป เพื่อหนีเปลวเพลิงภายในห้อง แต่บลูกลับปฏิเสธ และหายกลับเข้าไปในกองเพลิงเพื่อไปช่วยตุ๊กตาเหล่านั้น

“ อัสวิน ฉันไม่อยากจะเห็นเด็ก ๆ ต้องร้องไห้ คราวก่อนฉันได้รู้แล้วว่าความรู้สึกที่เรียกว่า ความโศกเศร้ามันเป็นอย่างไง เธอรู้ไหม การต้องแยกจากคนที่เรารักเป็นเรื่องที่ทรมาณที่สุด! ฉันอยากช่วยตุ๊กตาของแวนดีก่อนแล้วค่อยหนี ตุ๊กตาในห้องนี้ราคาแพงกว่าฉันตั้งหลายเท่า ถึงฉันจะถูกเผา แวนดีก็คงไม่ร้องไห้หรอก แต่ถ้าหมีแมกซ์ถูกเผา แวนดีต้องร้องไห้เสียใจแน่เธอรีบหนีไปก่อนเถอะนะอัสวิน ”

(โศตถี ๒๕๕๑ : ๑๕๔-๑๕๕)

อีกทั้งยังช่วยสะท้อนให้เห็นถึง วัฒนธรรม ความเชื่อเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของบรรพบุรุษ และ ค่านิยมต่างๆ ที่สอดแทรกอยู่ เช่น เทศกาลบั้ง ของคนญี่ปุ่น ซึ่งมีความเชื่อว่า ดวงวิญญาณของบรรพบุรุษจะ ได้รับอนุญาตให้กลับมาเยี่ยมเยือนญาติพี่น้องและลูกหลาน ได้อย่างอิสระ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“จนเดี๋ยวนี้หนูยังทำตัวกลมกลืนกับพวกญาติๆ ไม่ได้เสียที ฝีมือทำอาหารก็ห่วยแตก

หน้าซำตอนเช้าก็ยังบังกับตัวเองให้ตื่นตามเวลาไม่ได้ ก่อแต่เรื่องผิดพลาดจนมานั่งชิมว่า

ทำไมตัวเองถึงไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย แต่ไม่เป็นไรกะ หนูยังมีแรงเดินหน้าต่อได้แน่นอน ขอขอบคุณทุกคนที่ตอนมีชีวิตยอมอยู่เคียงข้าง เป็นครอบครัวเดียวกับหนู เมื่อถึงเทศกาลบั้ง

ขอให้กลับมาเยี่ยมหนูแบบพร้อมหน้าพร้อมตานะคะ”

(โศตถี ๒๕๕๑ : ๒๐๖)

กล่าวได้ว่า คุณค่าด้านครอบครัวและสังคมที่ปรากฏในเรื่องสั้นเรื่องนี้ ทำให้เรื่องสั้นเรื่องนี้มีความ น่าสนใจและสมจริงตามแบบวิถีการดำเนินชีวิตของคนในสังคมญี่ปุ่นยุคปัจจุบัน

สรุปผลการศึกษา

ในการศึกษา รวมเรื่องสั้น ชุด รอยสักรูปหมา ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยาย ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก แก่นเรื่อง กลวิธีการแต่ง และคุณค่าที่ได้รับจากรวมเรื่องสั้น ชุด รอยสักรูปหมา ดังสรุปผลการศึกษาต่อไปนี้

ผลการศึกษาในด้านองค์ประกอบของรวมเรื่องสั้น ชุด รอยสักรูปหมา พบว่าเรื่องสั้นเรื่องนี้ ประกอบด้วย โครงเรื่องที่มีลักษณะ

ตัวละครในรวมเรื่องสั้น ชุด รอยสักรูปหมา ประกอบไปด้วยตัวละครเอกและตัวละครประกอบ ซึ่งตัวละครเอกในแต่ละเรื่องมีทั้งตัวละครแบบหลายลักษณะและแบบน้อยลักษณะ เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม ความรู้สึกนึกคิดไปตามสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ต่างๆ อย่างไรก็ตาม แม้จะมีตัวละครน้อย แต่ตัวละครทุกตัวล้วนมีบทบาทสำคัญต่อเรื่อง

ฉากในรวมเรื่องสั้นเรื่องนี้ มีลักษณะเป็นสภาพสังคมและวิถีชีวิตของคนญี่ปุ่นทั้งในชนบทและในเมือง มีทั้งฉากที่เป็นธรรมชาติและฉากที่มนุษย์ประดิษฐ์

แก่นเรื่องในรวมเรื่องสั้น ชุด รอยสักรูปหมา พบว่าผู้แต่งเรื่องสั้นเรื่องนี้ มุ่งแสดงให้เห็นถึง สภาพจิตใจของคนในสังคมสมัยใหม่ที่วัตถุเจริญก้าวหน้า แต่สภาพจิตใจของคนกลับแปรปรวน ไร้ที่พึ่ง คนเหล่านี้ต้องดำเนินชีวิตอย่างอ้างว้าง เดียวดาย สับสน รู้สึกว่าตนเองแปลกแยกในสังคม และโหยหาความรัก ความอบอุ่นทางใจให้แก่ตนเอง

ด้านกลวิธีการแต่งพบว่าเองสั้นเรื่องนี้ มีกลวิธีการดำเนินเรื่อง คือ เปิดเรื่องด้วยการบรรยายและให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น แล้วเรียงลำดับเหตุการณ์ตามลำดับปฏิกิริยา จากนั้นจึงปิดเรื่องแบบ โศกนาฏกรรม ส่วนกลวิธีการเล่าเรื่องพบว่า เรื่องสั้นเรื่องนี้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเองรวมถึงเหตุการณ์ที่ตอนประสพทุกเหตุการณ์

คุณค่าที่ปรากฏในรวมเรื่องสั้น ชุด รอยสักรูปหมา มีสองด้านคือ ด้านวรรณศิลป์และด้านสังคม

สำหรับคุณค่าด้านวรรณศิลป์ เรื่องสั้นเรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นถึง กลวิธีการแต่งของผู้เขียนที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ ความรู้สึกและจินตนาการตามรส ความหมายของถ้อยคำและภาษาที่ผู้แต่งเลือกใช้โดยใช้การสรรคำใช้การเรียบเรียงคำ

คุณค่าด้านสังคม เรื่องสั้นเรื่องนี้ได้แสดงถึงความสำคัญของสถาบันครอบครัว ที่มีผลต่อการดำเนินชีวิตของคนในสังคม เพราะครอบครัวให้ความรักความอบอุ่น เป็นที่พึ่งพิงและยึดเหนี่ยวทางจิตใจให้แก่เราได้ ดังนั้นคนเราจะอยู่ไม่ได้ถ้าหากขาดครอบครัว และยังสะท้อนให้เห็นถึงนิสัย ความคิดและวิถีชีวิตของคนหนุ่มสาวญี่ปุ่นที่ต้องใช้ชีวิตด้วยความรู้สึกอ้างว้าง โดดเดี่ยวอีกด้วย

บรรณานุกรม

กมลพรรณณ์ ดวงศรี. การศึกษานวนิยายแปลญี่ปุ่นเรื่อง นัคหมายในความมืด. ปรินญาตรี

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2553.

กฤษณา วงษ์รักษ์. การวิเคราะห์ความเชื่อที่ปรากฏในนวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว ระหว่างปี

พ.ศ. 2531-2536. การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2542.

กุหลาบ มัลลิกะมาส. **วรรณคดีวิจารณ์**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2552.

เจือ สตะเวทิน . **ศิลปะการประพันธ์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : [ม.ป.พ.], 2510.

ณัฐนันท์ อุปรีภาพ. **การศึกษานวนิยายแปลญี่ปุ่นเรื่อง เมื่อสวรรค์ให้รางวัลผม**. ปริญญาตรี

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2551.

มณฑา พิมพ์ทอง. **มองสังคมญี่ปุ่นหลังสงครามโลกครั้งที่2 จากวรรณกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : บริษัทพุกฤษ์วาริ คอมมิวนิเคชั่น, 2547.

ปาริชาติ สุคนธ์พานิช. **แฮร์รี่ พอตเตอร์:วรรณกรรมเพื่อพัฒนานิสัยการอ่าน**. วิทยานิพนธ์

นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตรพัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

ปิยะจิต ทาแดง. **คะวะบะตะ ยะซุนะริ:ลักษณะลีลาและการใช้จินตภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.

ราชบัณฑิตยสถาน. **พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**.

พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, 2545.

สายทิพย์ นุกุลกิจ. **วรรณกรรมไทยปัจจุบัน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-

วิโรฒ บางเขน, 2537.

อาทร ฟุ้งธรรมสาร. **วิวัฒนาการวรรณกรรมญี่ปุ่นหลังสงคราม**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.

โอดสึ อิจิ. **รอยสักรูปหมา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : บอส์การ์พิมพ์, 2551

Blisspublishing. **นักเขียน [ออนไลน์]**. เข้าถึงเมื่อ 21 สิงหาคม 2554. เข้าถึงจาก

http://www.blisspublishing.co.th/guru_person.php?type=51&cate=1

Wikipedia. **Otsuichu** [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 21 สิงหาคม 2554. เข้าถึงจาก

<http://en.wikipedia.org/wiki/Otsuichi>